

ข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจการค้าของประเทศมาเลเซีย (Malaysia)

ชื่อทางการ มาเลเซีย

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

- ที่ตั้ง : ตั้งอยู่ในเขตเส้นศูนย์สูตร ประกอบด้วยดินแดน 2 ส่วน คือ
- (1) มาเลเซียตะวันตก ตั้งอยู่บนคาบสมุทรมาลายู ประกอบด้วย 11 รัฐ คือ ปาหัง สลังงอร์ เนกรีเซมบิลัน มะละกา ยะโฮร์ เปรัก กลันตัน ตรังกานุ ปีนัง เคดาห์ และเปอร์ลิส
 - (2) มาเลเซียตะวันออก ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว (กาลิมันตัน) ประกอบด้วย 2 รัฐ คือ ซาบাহ์ และซาราวัก นอกจากนี้ ยังมีเขตการปกครองภายใต้สหพันธรัฐอีก 3 เขต คือ กรุงกัวลาลัมเปอร์ (เมืองหลวง) เมืองปุตราจายา (เมืองราชการ) และเกาะลาบวน

- พื้นที่ : 329,758 ตร.กม.
- อาณาเขต : 2,669 กม. ติดต่อกับประเทศบรูไน 381 กม. อินโดนีเซีย 1,782 กม. และไทย 506 กม.
- เขตชายฝั่ง : 4,675 กม. (คาบสมุทรมาเลเซีย 2,068 กม. มาเลเซียตะวันออก 2,607 กม.)
- เมืองหลวง : กรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur)
- เมืองราชการ : เมืองปุตราจายา (Putrajaya)
- ภูมิอากาศ : เขตร้อนชื้น มีลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ (เม.ย.-ต.ค.) และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (ต.ค.-ก.พ.) อุณหภูมิเฉลี่ย 28°C
- ภูมิประเทศ : พื้นที่ชายฝั่ง สูงชันเป็นเนินเขา และภูเขา

ทรัพยากรธรรมชาติ	: ดิบุก ปิโตรเลียม ไม้สัก ทองแดง เหล็ก ก๊าซธรรมชาติ หินแร่
ภัยธรรมชาติ	: อุทกภัย แผ่นดินถล่ม ไฟป่า
สภาพแวดล้อม	: มลพิษทางอากาศจากโรงงานอุตสาหกรรม และยานพาหนะ มลพิษทางน้ำจากการตัดไม้ทำลายป่า คvdnจากไฟฟ้าของอินโดนีเซีย
เวลา	: + 8 GMT

1.2 ประชากร

จำนวนประชากร	: 28.3 ล้านคน (2553)
อัตราการเพิ่มประชากร	: 1.6% (2553)
โครงสร้างอายุ	: 0-14 ปี 29.6% (ชาย 4,374,495/หญิง 4,132,009) 15-64 ปี 65.4% (ชาย 9,539,972/หญิง 9,253,974) 65 ปีขึ้นไป 5.0% (ชาย 672,581/หญิง 755,976)
สัญชาติ	: มาเลเซีย (Malaysian)
เชื้อชาติ	: มาเลย์ 50.4% จีน 23.7% ชนพื้นเมือง 11% อินเดีย 7.1% อื่นๆ 7.8%
ศาสนา	: อิสลาม (ศาสนาประจำชาติ 60.4%) พุทธ (19.2%) คริสต์ (11.6%) ฮินดู (6.3%) อื่นๆ (2.5%)
ภาษา	: Bahasa Melayu (ภาษาราชการ) อังกฤษ จีน (Cantonese, Mandarin Hokkien, Hakka, Hainan, Foochow) Telugu Malayalam Panjabi ไทย และทางตะวันออกเฉียงใต้มีภาษาท้องถิ่นจำนวนมาก ส่วนใหญ่พูดภาษา Iban และ Kadazan

1.3 รัฐบาล

ระบบการปกครอง	: ระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ประกอบด้วยสภาสองสภา คือวุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร (ยกเว้น Melaka and Pulau Pinang (Penang) และ Sabah and Sarawak in East Malaysia มีผู้ว่าการแต่งตั้งโดยรัฐบาลอำนาจของรัฐบาลจำกัดโดยรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐ)
การแบ่งส่วนบริหาร	: ประกอบด้วย 13 รัฐ ได้แก่ Johor Kedah Kelantan Melaka Negeri Pahang Perak Perlis Pulau Pinang Sabah Sarawak Selangor และ Terengganu และเขตสหพันธรัฐ ประกอบด้วย Kuala Lumpur Labuan และ Putrajaya
รัฐธรรมนูญ	: 31 ส.ค.2500 แก้ไขเมื่อ 16 ก.ย.2506
ระบบกฎหมาย	: ใช้หลักกฎหมายจารีตประเพณีของอังกฤษ (English common law) การพิจารณาบททวนโดยศาลสูงสุด กฎหมายอิสลามจะใช้กับชาวมุสลิมในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายครอบครัว
ฝ่ายบริหาร	: <u>ประมุขของรัฐ</u> H.M. The Yang Di-Pertuan Agong XIII Al-Wathiqu Billah Tuanku Mizan Zainal Abidin Ibni Al-Marhum Sultan Mahmud Al-Muktafi Billah Shah (13 ธ.ค.49) <u>นายกรัฐมนตรี</u> Y.A.B. Dato' Sri Mohd Najib Bin Tun Haji Abdul Razak (3 เม.ย.52)

ร.ม.ว. กระทรวงการต่างประเทศ และอุตสาหกรรม H.E. Dato' Mustapa Mohamed
(9 เม.ย.52)

คณะรัฐมนตรี แต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี จา รัฐสภา โดยได้รับการยินยอมจาก
ประมุขของรัฐ
การเลือกตั้ง ประมุขของรัฐเลือกโดยผู้ปกครองของทั้ง 9 รัฐ มีระยะเวลาการดำรง
ตำแหน่ง 5 ปี นายกรัฐมนตรีได้รับเลือกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ฝ่ายนิติบัญญัติ : ประกอบด้วยสภาสองสภา คือ
วุฒิสภา (Senate or Dewan Negara) จำนวน 70 คน โดย 44 คน แต่งตั้งโดย
ประมุขของรัฐ และ 26 คน แต่งตั้งโดยองค์การนิติบัญญัติ
สภาผู้แทนราษฎร (Dewan Rakyat) จำนวน 219 คน เลือกจากการลงคะแนน
ความนิยมจากประชาชน มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี
การเลือกตั้ง สภาผู้แทนราษฎร ครั้งล่าสุดมีการเลือกตั้งเมื่อปี 2552

ฝ่ายตุลาการ : ศาลสหพันธรัฐ ผู้พิพากษาแต่งตั้งโดยประมุขของรัฐตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี

2. ข้อมูลเศรษฐกิจ

2.1 เครื่องชี้วัดทางเศรษฐกิจ (2553)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ : 238.0 พันล้านเหรียญสหรัฐ*

ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว : 8,423 เหรียญสหรัฐ*

อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ : 7.2 %

อัตราเงินเฟ้อ : 1.7 %

อัตราการว่างงาน : 3.5 %

กำลังแรงงาน : 12.2 ล้านคน

สาขาการผลิตที่สำคัญ

สินค้าเกษตร : คาบสมุทรมมาเลเซีย – ยางพารา น้ำมันปาล์ม โกโก้ ข้าว
ซาบาห์ – พืชทดแทน ยางพารา ไม้สัก มะพร้าว ข้าว
ซาราวัก – ยางพารา พริกไทย ไม้สัก

สินค้าอุตสาหกรรม : คาบสมุทรมมาเลเซีย – การผลิต และแปรรูปยางพารา น้ำมันปาล์ม
อุตสาหกรรมการผลิตขนาดเบา อิเล็กทรอนิกส์
เหมืองดีบุก การแปรรูปไม้สัก

ซาบาห์ – ป่าไม้ การผลิตปิโตรเลียม

ซาราวัก – การแปรรูปสินค้าเกษตร การผลิตและกลั่นปิโตรเลียม ป่าไม้

ดุลบัญชีเดินสะพัด (Current Account Balance) : 34.1 พันล้านเหรียญสหรัฐ*

เงินสำรองเงินตราต่างประเทศ: 106.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ*

หนี้จากต่างประเทศ : 72.6 พันล้านเหรียญสหรัฐ*

2.2. การค้าระหว่างประเทศ (2553)

มูลค่าการส่งออก : 210.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ*

สินค้าส่งออกสำคัญ : เครื่องใช้ไฟฟ้า น้ำมัน และก๊าซธรรมชาติ ไม้ และผลิตภัณฑ์ น้ำมันปาล์ม ยางพารา
สิ่งทอ เคมีภัณฑ์

แหล่งส่งออกสำคัญ	: สิงคโปร์ (13.4%) จีน (12.6%) ญี่ปุ่น (10.4%) สหรัฐฯ (9.5%) ไทย (5.3%)
มูลค่าการนำเข้า	: 174.3 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ
สินค้านำเข้าสำคัญ	: อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม พลาสติก ยานพาหนะ เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์ เคมีภัณฑ์
แหล่งนำเข้าสำคัญ	: จีน (12.6%) ญี่ปุ่น (12.6%) สิงคโปร์ (11.4%) สหรัฐฯ (10.7%) ไทย (6.2%)
สกุลเงิน	: รिंगกิต (Ringgits--MYR)
อัตราการแลกเปลี่ยน	: 3.04 รिंगกิต/เหรียญสหรัฐฯ : 10.4 บาท/1 รिंगกิต

3. การเป็นสมาชิกในองค์การระหว่างประเทศ :

APEC, APT, ARF, AsDB, ASEAN, BIS, C, CP, EAS, FAO, G-15, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICFTU, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, Interpol, IOC, IPU, ISO, ITU, MIGA, MINURSO, MINUSTAH, MONUC, NAM, OIC, ONUB, OPCW, PCA, PIF (partner), UN, UNAMSIL, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNMEE, UNMIL, UNMIS, UPU, WCL, WCO, WFTU, WHO, WIPO, WMO, WTO

4. การจัดทำความตกลงเขตการค้าเสรี¹ :

(1) Malaysia – Pakistan FTA

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าของมาเลเซีย และกรรมาธิการระดับสูงของปากีสถานในมาเลเซีย ได้ร่วมลงนามใน Malaysia-Pakistan Closer Economic Partnership Agreement (MPCEPA) เมื่อ 8 พ.ย.50 และมีผลบังคับใช้เมื่อ 1 ม.ค.51

- MPCEPA นี้ มีสาระสำคัญในการเปิดเสรีทางการค้าสินค้า บริการ การลงทุน รวมทั้งความร่วมมือทางวิชาการ การเสริมสร้างสมรรถนะด้าน SPS IPP การก่อสร้าง การท่องเที่ยว การดูแลรักษาสุขภาพ และโทรคมนาคม โดยจะมีการทบทวนความตกลงกันทุกๆ 5 ปี

(2) Malaysia – Australia FTA

- นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย และออสเตรเลียได้ตกลงเจรจาการค้าเสรี (FTA) ระหว่างกัน เมื่อ 7 เม.ย.48
- ประชุม TNC ไปแล้ว 8 ครั้ง ล่าสุดเมื่อ 18-22 ต.ค.53 ณ กรุงแคนเบอร์รา ออสเตรเลีย ประเด็นเจรจา ได้แก่ การค้าสินค้า บริการ การลงทุน นโยบายการแข่งขัน ทรัพย์สินทางปัญญา พาณิชยกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ความร่วมมือทางวิชาการ และเศรษฐกิจ กรอบ ข้อบทและกลไกระงับข้อพิพาท การประชุมครั้งต่อไปประมาณ ต้นปี 2554 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

(3) Malaysia – New Zealand FTA

- มาเลเซีย และนิวซีแลนด์ได้เริ่มเจรจาการค้าเสรี (FTA) ระหว่างกัน เมื่อ พ.ค.48
- ในการประชุม TNC ครั้งที่ 6 เมื่อวันที่ 24-28 เม.ย.49 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ สามารถสรุปผลได้ใน 6 เรื่อง ได้แก่ พิธีการศุลกากร ทรัพย์สินทางปัญญา ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (SPS) และมาตรการทางเทคนิคที่เป็นอุปสรรคทางการค้า (TBT)

¹ ที่มา : www.miti.gov.my Malaysia Trade and Industry Portal – Malaysia Involvement in FTA

- ต่อมา การเจรจาได้หยุดชะงักไป เนื่องจากนิวซีแลนด์ ยังคงยืนยันให้รวมเรื่อง Automatic MFN provision for services การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ แรงงาน และสิ่งแวดล้อม
- ล่าสุดเมื่อ 30 พ.ค.52 ในการประชุม TNC ครั้งที่ 10 สามารถสรุปผลการเจรจาได้ และได้ลงนามในความตกลงเมื่อ 26 ต.ค.52 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ และมีผลบังคับใช้ในปี 2553

(4) Malaysia – United States FTA

- มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกาได้เริ่มเจรจาการค้าเสรี (FTA) ระหว่างกัน เมื่อ 8 มี.ค.39 ณ กรุงวอชิงตัน ดี ซี
- ประชุม TNC ไปแล้ว 8 ครั้ง ล่าสุด เมื่อ 14-18 ก.ค.51 ณ กรุงวอชิงตัน ดีซี เรื่องที่มีความคืบหน้าในการเจรจา ได้แก่ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า ทรัพย์สินทางปัญญา และโทรคมนาคม ส่วนเรื่องที่ยัง ไม่มีความคืบหน้า ได้แก่ สินค้าเกษตร สิ่งแวดล้อมและแรงงาน การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ โดยเฉพาะ นโยบายของมาเลเซียในการให้สิทธิพิเศษแก่บริษัทที่มีกลุ่มคนมาเลย์ ถือหุนเกินกว่า 51% (Bumiputra Policy) มาตรการ SPS และการค้าบริการ
- ตั้งแต่ มี.ค.53 ทั้งสองได้เจรจากันภายใต้เวที Trans-Pacific Partnership (TPP) Arrangement

(5) MALAYSIA – US TRADE AND INVESTMENT FRAMEWORK AGREEMENT (TIFA)

- ลงนามกรอบความตกลงฯ เมื่อ 10 พ.ค.47 มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการค้าและการลงทุนระหว่างมาเลเซียและสหรัฐฯ
- มีการจัดตั้ง Joint Council on Trade and Investment (JCTI) ซึ่งจะประชุมอย่างน้อยปีละครั้ง จนถึงปัจจุบัน มีการประชุม JCTI ไปแล้ว 3 ครั้ง ล่าสุดเมื่อ 10 ต.ค.48 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ มีความคืบหน้าในสาขาต่างๆ เช่น ความร่วมมือด้านศุลกากร การจดทะเบียนวิชาชีพของสถาปนิก มาตรการ SPS และการบังคับใช้ IPR

(6) Japan – Malaysia Economic Partnership Agreement (JMEPA)

- เริ่มมีการเจรจาเมื่อปี 2547 และนายกรัฐมนตรียังสองฝ่ายได้ลงนามในความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจ ญี่ปุ่น-มาเลเซีย เมื่อ 13 ธ.ค.48 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ มีผลบังคับใช้ 13 ก.ค.49 โดยความตกลงฯ ครอบคลุมสินค้า อุตสาหกรรม ของญี่ปุ่น ร้อยละ 94.4 และมาเลเซีย ร้อยละ 63.6 สินค้าเกษตร ของญี่ปุ่น ร้อยละ 99.3 และมาเลเซีย ร้อยละ 95.4 ซึ่งสหรัฐฯ ได้แสดงความกังวลต่อความครอบคลุมสินค้าของญี่ปุ่นที่ไม่สมดุลระหว่างภาคอุตสาหกรรมและเกษตร เป็นการเปิดตลาดแบบเลือกเฉพาะบางรายการสินค้า จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสมาชิกอื่นๆ ได้
- ความตกลง ครอบคลุมนอกจากการค้าสินค้าเกษตร และสินค้าอุตสาหกรรมแล้ว ยังครอบคลุม การค้า บริการ การลงทุน กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า พิธีการศุลกากร มาตรฐาน และการรับรอง ทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายการแข่งขัน สภาพแวดล้อมในการเริ่มดำเนินธุรกิจ มาตรการปกป้อง และการระงับข้อพิพาท
- มีการประชุม JC แล้ว 2 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อ 5 ธ.ค.51

(7) Malaysia – Chile FTA

- เมื่อ 18 พ.ย.48 นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย และประธานาธิบดีชิลีได้ตกลงที่จะให้มีการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้ง Malaysia – Chile FTA ซึ่งต่อมาได้มีการจัดตั้ง Joint Study Group (JSG) ขึ้น เมื่อ 19 ม.ค. 49
- มีการประชุม TNC ไปแล้ว 7 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อ 7-9 ก.ย.52 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ และมีการลงนามเมื่อ 13 พ.ย.53

- ซิลีเป็นประเทศในแถบลาตินอเมริกาประเทศแรกที่มาเลเซียทำ FTA ด้วย โดยความตกลงครอบคลุม ด้าน การค้าสินค้า (ภาษี กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า SPS TBT และพิธีการศุลกากร) การลงทุน บริการ การออกกฎหมาย การเยียวยาทางการค้า และความร่วมมือต่างๆ

(8) Malaysia – Korea FTA

- จะเริ่มเจรจาหลังจากมีความคืบหน้าในการเจรจา ASEAN-Korea FTA ซึ่งได้ข้อสรุปเรื่องสินค้าแล้วเมื่อเดือนธันวาคม 2548 และอยู่ระหว่างการเจรจาเรื่องการลงทุนและบริการ

(9) Malaysia – India Comprehensive Economic Cooperation Agreement (MICECA)

- หลังจากที่นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้ไปเยือนอินเดียเมื่อ 20 ธ.ค.47 ทั้งสองฝ่ายได้ตัดสินใจให้มีการศึกษาความเป็นไปได้ในการเสริมสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจ
- เมื่อ 17 ม.ค.48 รัฐมนตรีการค้า และอุตสาหกรรมมาเลเซีย และรัฐมนตรีการค้าอินเดียได้เห็นชอบให้มีการจัดตั้ง Joint Study Group เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำ MICECA ซึ่งครอบคลุมการค้าสินค้า บริการ และการลงทุน รวมทั้งความร่วมมือทางเศรษฐกิจในสาขาต่างๆ
- เมื่อ 11 ส.ค. 50 การศึกษาได้เสร็จสิ้นแล้ว ส ระบุว่า MICECA จะช่วยขยายการส่งออกสินค้า และบริการของมาเลเซียไปอินเดีย และช่วยให้มาเลเซียได้ประโยชน์จากความร่วมมือในสาขาที่อินเดียมีความก้าวหน้า เช่น ไบโอบีเทคโนโลยี การพัฒนา software วิทยาศาสตร์และการศึกษา นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้มาเลเซียเข้าไปให้บริการด้านการก่อสร้างและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในอินเดีย
- ต่อมา มาเลเซียและอินเดียได้ตกลงเริ่มเจรจาการค้าเสรี (FTA) ระหว่างกันเมื่อ ก.พ.51
- ได้มีการลงนามแล้วเมื่อ 24 ก.ย.53 และมีผลบังคับใช้เมื่อ 1 ก.ค.54
- ความตกลงนี้ครอบคลุม การค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน การเคลื่อนย้ายคน

(10) Malaysia-Turkey Free Trade Area (MTFTA)

- ตุรกีได้ทาบทามมาเลเซียเพื่อจัดทำ FTA กันในปี 2552 และยื่นข้อเสนอการจัดทำเมื่อ 5 ส.ค.52
- มีการประชุมครั้งแรก เมื่อ 13-14 ม.ค.53 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย และตกลงที่จะจัดทำ FTA ในสาขาการค้า และการลงทุน ในเดือน เม.ย. 53
- มีการประชุมไปแล้ว 6 ครั้งๆ ล่าสุด เมื่อ 23-26 พ.ค. 2554 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ โดยการเจรจาได้ข้อสรุปเรื่อง SPS ในการประชุมครั้งที่ 3 และได้ข้อสรุปเรื่อง การเยียวยาทางการค้า ความร่วมมือและพิธีการด้านศุลกากร และ TBT ในการประชุมครั้งที่ 5
- ขณะนี้ ยังคงเจรจาในกลุ่มด้านการค้า กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า กฎ ระเบียบ ข้อกฎหมาย ความร่วมมือด้านวิชาการ และเศรษฐกิจ
- การประชุมรอบต่อไป ครั้งที่ 7 กำหนดประชุมระหว่างวันที่ 18-22 ก.ค.54 ณ กรุงอังการา ประเทศตุรกี

(11) Trade Preferential System-Organization of Islamic Conference (TPS-OIC)

- มาเลเซียได้ลงนามในกรอบความตกลง Trade Preferential System ระหว่างประเทศสมาชิก OIC เมื่อ 30 มิ.ย.47 และให้สัตยาบันเมื่อ 23 ก.ค.47
- ปัจจุบัน TPS-OIC มีสมาชิกทั้งหมด 29 ประเทศ ได้แก่ บาห์เรน บังคลาเทศ บุกินา ฟาโซ แคมเมอรูน อียิปต์ แกมเบีย กินี อินโดนีเซีย อิหร่าน อิรัก จอร์แดน คูเวต เลบานอน ลิเบีย มาเลเซีย โมร็อกโก ไนจีเรีย ยูกันดา ปากีสถาน ปาเลสไตน์ กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย เซเนกัล ซูดาน ซีเรีย ตูนิเซีย ตุรกี ไนจีเรีย และสหรัฐอเมริกา

- เมื่อ พ.ย.48 รัฐมนตรีเศรษฐกิจและการค้าของ OIC ได้ให้การรับรอง Protocol on the Preferential Tariff Scheme (PRETAS) สำหรับ TPS-OIC

(12) Developing Eight (D-8) Preferential Tariff Arrangement – (D-8 PTA)

- ประกอบด้วยประเทศมุสลิม 8 ประเทศ ได้แก่ บังคลาเทศ อินโดนีเซีย อิหร่าน มาเลเซีย อียิปต์ ไนจีเรีย ปากีสถาน และตุรกี ได้มีการลงนามในความตกลง Preferential Tariff Area ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลง FTA ในการประชุม D-8 Summit ครั้งที่ 5 เมื่อ 13 พ.ค.49 ณ เมืองบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งมาเลเซียได้ให้สัตยาบันเมื่อ 20 ก.ค.49

- การประชุมครั้งที่ 3 ณ กรุงอิสลามาบัด ประเทศปากีสถาน เมื่อ 27-29 มี.ค.51 ที่ประชุมได้บรรลุถึงกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าของ D-8 PTA แล้ว

(13) The Malaysia-European Union (EU) Free Trade Agreement (MEUFTA) and the Partnership and Cooperation Agreement (PCA)

- มาเลเซียได้เปิดการเจรจา FTA รอบแรกกับ EU เมื่อ 6 ธ.ค.53 ณ กรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม โดยการเจรจาจะมีคู่ขนานกันไปกับ PCA การประชุมครั้งที่ 2 คาดว่าจะมีขึ้น ระหว่าง 1-4 มี.ค.54 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ครั้งที่ 3 ระหว่าง 10-13 พ.ค.54 ณ กรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม

- การเจรจาจะครอบคลุมถึง 13 กลุ่ม ได้แก่ การเข้าสู่ตลาดสินค้า บริการ และการลงทุน การอำนวยความสะดวกทางการค้า และพิธีการศุลกากร กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า การเยียวยาทางการค้า SPS TBT นโยบายการแข่งขัน ทรัพย์สินทางปัญญา และสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ การจัดซื้อโดยภาครัฐ การพัฒนาเพื่อความยั่งยืนของ แรงงาน สภาพแวดล้อม ฯลฯ กลไกระงับข้อพิพาท ความโปร่งใส และสถาบัน

5. การเมือง และสังคม

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และการเข้ายึดครองของญี่ปุ่น พรรค UMNO (the United Malays National Organisation) เป็นแกนนำในการเรียกร้องอิสรภาพจากประเทศอังกฤษ จนในที่สุด มลายาได้เป็นรัฐอิสระในปี 2500 และได้มีการก่อตั้งสหพันธรัฐมาเลเซียในปี 2506 รวมทั้งรัฐบอร์เนียวแห่งซาบารุ และซาราวัก และสิงคโปร์ซึ่งภายหลังได้แยกตัวออกไปเมื่อปี 2508 หลังจากการต่อสู้เพื่อการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2512 ได้เกิดการปะทะกันระหว่างชาวมลายู และชาวมลายูเชื้อสายจีน รัฐบาลผสมซึ่งได้ครองอำนาจหลังจากได้รับอิสรภาพ ซึ่งประกอบด้วยพรรค UMNO พรรค MCA (Malaysian Chinese Association) และ พรรค MIC (Malaysian Indian Congress) ได้ถูกแทนที่โดยกลุ่มแนวร่วมแห่งชาติ คือ Barisan Nasional (BN, National Front) นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ซึ่งประกอบด้วยพรรคการเมืองสำคัญ ได้แก่ MCA, MIC, Gerakan, PPBB (Parti Pesaka Bumiputera Bersatu), SNP (Sarawak National Party) สำหรับพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรค PAS (Pertubuhan Angkatan Sabilullah) และพรรค DAP (Democratic Action Party)

พรรค UMNO มีนโยบายบริหารประเทศแบบชาตินิยมที่ไม่รุนแรง สนับสนุนให้ชาวมลายูมีสิทธิในการมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศ ทั้งในด้านการเมือง และเศรษฐกิจ แนวนโยบายในการบริหาร และพัฒนาประเทศหลัก สรุปได้ดังนี้

1. ดำเนินนโยบายอย่างอิสระไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะประเทศตะวันตก
2. พยายามมีบทบาทนำในอาเซียน และกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะกลุ่มประเทศมุสลิม เพื่อเป็นพลังต่อรองกับประเทศตะวันตกในเวทีระหว่างประเทศ

3. พัฒนาการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย โดยไม่ยึดติดกับรูปแบบของประเทศตะวันตก มีแนว
ดำเนินการของตนเองและให้ความสำคัญต่อเรื่องความมั่นคงภายในประเทศ

หลังจาก ดร. มหาธีร์ โมฮัมหมัด ได้ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อ 31 ต.ค.46 ดาโต๊ะ ชรี อับดุล
ลาห์ อาหมัด บาดาวี ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนเมื่อ 1 พ.ย.46 และได้มีการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อ 21
มี.ค.47 ซึ่งผลปรากฏว่า พรรค UMNO และกลุ่มพรรคแนวร่วมแห่งชาติ Barison Nasional (BN) ภายใต้การนำ
ของ ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี ได้รับชัยชนะเหนือพรรคฝ่ายค้าน (BA) ซึ่งมีพรรค PAS เป็นแกนนำ
โดยได้คะแนนเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎรเกิน 2 ใน 3 แสดงให้เห็นว่า พรรคฝ่ายค้านยังไม่มีศักยภาพในการ
ท้าทายอำนาจของรัฐบาล และพรรค UMNO ยังสามารถเป็นแกนนำกลุ่ม BN ในการจัดตั้งรัฐบาลต่อไป
อย่างไรก็ตาม พรรค UMNO ยังคงมีความแตกแยกกันเองภายในพรรค แม้จะไม่ปรากฏให้เห็นภาพชัด ซึ่งอาจเป็น
จุดบ่อนทอนเสถียรภาพและความมั่นคงของพรรครัฐบาล

เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2549 พรรค UMNO ได้จัดการประชุมสมัชชาพรรคสมัยสามัญประจำปี 2549 และ
ได้รายงานผลงาน และความพยายามของรัฐบาล ภายใต้การนำของพรรค UMNO ว่า (1) ได้ปฏิบัติตามคำสัญญา
ที่ให้แก่ประชาชน อาทิ การนำเสนอมาตรการในแผนพัฒนา มาเลเซีย ฉบับที่ 9 (2) ให้ความสำคัญกับการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการส่งเสริมการศึกษา (3) ย้ำความสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยการสร้างแหล่ง
การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจใหม่ๆ และการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม (4) ส่งเสริมประสิทธิภาพการทำงานของ
ภาคราชการ (5) เปิดรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์มากขึ้นทั้งจาก ส.ส. และจากประชาชน (6) ใช้แนวทาง
ทางการทูต และหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ และย้ำว่าชาวมุสลิมควรปรองดองกัน
(7) ส่งเสริมความสมานฉันท์ของคนในชาติ (8) ย้ำหลักการอิสลามสายกลาง หรือ Islam Hadhari

พรรค UMNO ยังคงยืนยันในการสนับสนุนหัวหน้าพรรค ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ อาหมัด บาดาวี แต่
หลีกเลี่ยงการกล่าวโงมตี ตุน ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด อดีตนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นอดีตหัวหน้าพรรค UMNO ที่ใน
ระยะหลังมีความคิดขัดแย้งกับนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน แม้พรรค UMNO จะสนับสนุนคนเชื้อสายมาเลย์ แต่ก็
ต้องระมัดระวังในการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างคนเชื้อชาติอื่นในมาเลเซียด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งระหว่าง
เชื้อชาติ

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2549 นายกรัฐมนตรีได้ปรับคณะรัฐมนตรีเป็นครั้งแรกตั้งแต่จัดตั้งรัฐบาล โดยมี
รัฐมนตรีว่าการ และรัฐมนตรีช่วยว่าการได้รับแต่งตั้งใหม่รวม 22 ตำแหน่ง (รัฐมนตรีว่าการ 7 ตำแหน่ง รัฐมนตรี
ช่วยว่าการ 15 ตำแหน่ง) โดยนายกรัฐมนตรียืนยันว่าการแต่งตั้ง และปรับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งต่างๆ พิจารณา
จากความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ และความรับผิดชอบ และที่สำคัญต้องทำงานเป็นทีมได้ ส่วนบุคคลที่
หลายฝ่ายให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือ ดาโต๊ะ ชรี ราฟิดาห์ อาซิช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าระหว่างประเทศ
และอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในคณะรัฐมนตรี มานานกว่า 24 ปี ก็ยังดำรงตำแหน่งเดิมอยู่ แมื่อก่อนหน้านี้จะถูก
วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความไม่โปร่งใสในการออกใบอนุญาตนำเข้ารถยนต์จากต่างประเทศจนเกิดความขัดแย้งกับ
ตุน ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด อดีตนายกรัฐมนตรีมาเลเซีย โดย ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ ให้เหตุผลว่า รัฐบาลมาเลเซีย
จำเป็นต้องพึ่งพาผู้มีประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญ และเป็นที่ยอมรับของประชาคมธุรกิจระหว่างประเทศ
อย่างดาโต๊ะ ชรี ราฟิดาห์ อย่างไรก็ตาม การปรับคณะรัฐมนตรีครั้งนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อนโยบายหลักของรัฐบาล
มาเลเซีย รวมทั้ง ไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างมาเลเซีย และไทย

นโยบายความมั่นคง

1. ดำเนินยุทธศาสตร์ทางการเมืองโดยยึดอาเซียนเป็นหลักในการดำเนินความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อให้มีการรับรอง และปฏิบัติอย่างจริงจังที่จะให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ / ตะวันออก เป็นดินแดนที่เป็นกลาง และสันติสุข เพื่อให้มาเลเซียปลอดภัยจากการรุกรานจากภายนอก
2. แสวงหามิตรประเทศที่มีศักยภาพทางทหารอย่างเพียงพอที่จะป้องปรามการกระทำใดๆ อันจะกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของมาเลเซีย ตลอดจนการเตรียมกองทัพให้ทันสมัยมีอาวุธเพียงพอที่จะป้องกันประเทศในระยะต้นก่อนการช่วยเหลือจากมิตรประเทศ
3. พัฒนากองทัพ โดยเฉพาะกองกำลังภาคพื้นดินให้เข้มแข็ง เน้นขีดความสามารถในการทำสงครามตามแบบ (conventional) เพื่อป้องกันการรุกรานจากศัตรูภายนอก
4. ปรับปรุงกองกำลังทางเรือให้สามารถป้องกันการแทรกซึม และการยกพลขึ้นบก ตลอดจนปราบปรามการลักลอบค้าของหนีภาษี และการลักลอบทำประมงในน่านน้ำ

ในอนาคตอันใกล้ ยังไม่มีสิ่งบ่งชี้ว่ามาเลเซียจะมีความขัดแย้งกับต่างประเทศจนถึงกับต้องใช้กำลังทหารในการเผชิญหน้า เนื่องจากมาเลเซียย้ำเสมอว่าต้องการใช้กรอบเจรจาทางการทูตมากกว่าการใช้กำลังพล แต่อาจจะมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศ อาทิ อาชญากรรมข้ามชาติ การลักลอบเข้าเมือง การลักลอบค้าแรงงานผิดกฎหมาย ซึ่งมาเลเซียพยายามจะใช้การเจรจาทวิภาคีเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

การจ้างแรงงานต่างชาติ

มาเลเซียมีประชากรในวัยแรงงานประมาณ 10.5 ล้านคน เป็นตลาดสำคัญของแรงงานต่างชาติ โดยเฉพาะแรงงานระดับล่าง หรือแรงงานไร้ฝีมือ เนื่องจากภาครัฐ และเอกชนมีโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่แรงงานมาเลเซียเองต้องการทำงานในด้านอื่นมากกว่า จาก นโยบายของรัฐบาลที่มีเป้าหมายจะยกระดับประเทศขึ้นเป็นประเทศพัฒนาแล้วภายในปี 2020 รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับการปรับปรุงโครงสร้างภายในเพื่อรองรับการขยายตัวของการค้า การลงทุน โดยเฉพาะในภาคบริการ เช่น การท่องเที่ยว การดูแลสุขภาพ การศึกษา การเงิน และสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้เกิดช่องว่างของแรงงานไร้ฝีมือ และต้องการแรงงานต่างชาติ เนื่องจากแรงงานท้องถิ่นมีไม่เพียงพอ ปัจจุบันมีแรงงานต่างชาติที่ถูกกฎหมายประมาณ 1.8 ล้านคน เป็นชาวอินโดนีเซีย 66% เนปาล 11% อินเดีย 8% ที่เหลือเป็นชาวบังกลาเทศ เวียดนาม พม่า กัมพูชา และไทย จากสถิติของสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองมาเลเซียเมื่อเดือนมิถุนายน 2549 แรงงานไทยที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในมาเลเซียมี จำนวน 7,901 คน แบ่งเป็นสาขาอาชีพในธุรกิจบริการ 4,766 คน ก่อสร้าง 1,388 คน การผลิต 849 คน แม่บ้าน 451 คน การเกษตร และเพาะปลูก 437 คน นอกจากนี้ ยังมีแรงงานไทยกว่า 2 หมื่นคนที่มีได้มีใบอนุญาตทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายมาเลเซีย ส่วนใหญ่อยู่ใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เดินทางเข้าออกผ่านด่านชายแดนต่างๆ โดยถือวีซ่าประเภทท่องเที่ยว และมีสิทธิอาศัยเพื่อลักลอบทำงานได้ 30 วัน ส่วนใหญ่ทำอาชีพการเกษตร ประมง พนักงานร้านอาหาร นวดแผนโบราณ ช่างทำผม และก่อสร้างตามนโยบาย และระเบียบสำหรับแรงงานต่างชาติ รัฐบาลมาเลเซียกำหนดให้แรงงานต่างชาติ ยกเว้นแรงงานอินโดนีเซีย จะต้องเข้ารับการศึกษาอบรม (Induction Course) ด้านภาษา วัฒนธรรม และกฎหมายของมาเลเซีย ประเทศต้นทางก่อนเข้าไปทำงานในมาเลเซีย โดยนายจ้างจะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ของมาเลเซียก่อน จึงจะสามารถ ขอรับการตรวจลงตราอนุญาตให้ทำงาน ปัจจุบันสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 12 จังหวัดสงขลา เป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการฝึกอบรมหลักสูตรดังกล่าวให้แก่แรงงานไทย

สาขาอาชีพแรงงานไทยที่เป็นที่ต้องการอย่างต่อเนื่องในมาเลเซีย ได้แก่ นวดแผนไทย ซึ่งเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี อย่างไรก็ตาม ได้มีปัญหาการลักลอบเข้าไปประกอบอาชีพแฝงเร้นเพื่อให้บริการทางเพศเพิ่มมากขึ้น ทำให้กระทรวงสาธารณสุข และสมาคมกายภาพบำบัดของมาเลเซีย (Malaysian Society for Complementary Therapists: MSCT) ได้กำหนดคุณสมบัติให้ผู้เข้ามาทำงานในอาชีพนี้ต้องผ่านหลักสูตร การนวดแผนไทยอย่างน้อย 372 ชั่วโมง และต้องผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแห่งชาติ สาขานวดแผนไทยระดับที่ 2 จากกรมพัฒนาฝีมือแรงงานของไทย ซึ่งมีผลกระทบต่อแรงงานไทยที่ทำงานด้านนี้อยู่ก่อนแล้ว กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ร่วมกับสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน ภาค 12 จังหวัดสงขลา และวิทยาลัยแรงงาน จึงได้จัดโครงการส่งเสริม และแก้ปัญหาการทำงานของพนักงานนวดแผนไทยในมาเลเซีย เพื่อทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ สาขาการแพทย์แผนไทย ระดับ 1 และ 2 ณ สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติในต่างประเทศ

นอกจากนี้ สาขาอาชีพที่แรงงานไทยเข้าไปทำงานมากในมาเลเซีย คือ เชฟ กู๊ก และผู้ช่วยกู๊ก แต่ส่วนใหญ่ยังไม่เคยผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน ในขณะที่แรงงานในภาคก่อสร้างเริ่มลดลง เนื่องจากโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่มีจำนวนน้อย ประกอบกับบริษัทก่อสร้างหันไปใช้แรงงานจากประเทศอื่นที่มีค่าจ้างต่ำกว่าแรงงานไทย โดยในปัจจุบันแรงงานไทยได้เข้าไปทำงานในมาเลเซียโดยไม่ผ่านบริษัทนายหน้าจัดหางานเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาเรื่องการคุ้มครองสิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้เพิ่มขึ้นด้วย

6. ด้านเศรษฐกิจ

รัฐบาลมาเลเซียเชื่อมั่นว่าเศรษฐกิจของประเทศในปี 2554 จะเติบโตตามเป้าหมายที่ร้อยละ 5.5-6.0 ถึงแม้เศรษฐกิจมาเลเซียในไตรมาสที่ 1 ของปี 2554 เติบโตเพียงร้อยละ 4.6 ต่ำกว่าไตรมาสเดียวกันของปี 2553 ที่เติบโตร้อยละ 4.8 ทั้งนี้ เพราะรัฐบาลคาดว่าเศรษฐกิจในไตรมาส 2 และไตรมาสอื่นๆ ของปี 2554 จะดีขึ้นจากการลงทุนขนาดใหญ่ของภาคเอกชนที่ต้องใช้ระยะเวลาดำเนินการ ส่วนอุปสงค์ในประเทศในไตรมาสแรกของปี 2554 ขยายตัวร้อยละ 6.6 เนื่องจากการขยายตัวของการใช้จ่ายของภาคเอกชน และภาครัฐ เช่นเดียวกับภาคเศรษฐกิจในประเทศส่วนใหญ่ที่เติบโตอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะภาคบริการ (ขยายตัวร้อยละ 5.9) และภาคการผลิต (ขยายตัวร้อยละ 5.4)

ขณะที่อัตราเงินเฟ้อของมาเลเซียยังสูงขึ้นต่อเนื่อง โดยในไตรมาสแรกของปี 2554 เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.8 จากช่วงเดียวกันของปี 2553 และอัตราเงินเฟ้อเมื่อเดือนเมษายน 2554 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 3.2 สูงสุดในรอบ 24 เดือน เนื่องจากราคาสินค้าโภคภัณฑ์ และอาหารในตลาดโลกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ธนาคารกลางมาเลเซียต้องปรับดอกเบี้ยนโยบาย (Overnight Policy Rate : OPR) เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.25 เมื่อ 5 พฤษภาคม 2554 ส่งผลให้ดอกเบี้ยนโยบายของมาเลเซียเพิ่มจากร้อยละ 2.75 เป็นร้อยละ 3.0 เพื่อชะลออัตราเงินเฟ้อ รวมทั้งปรับเพิ่มอัตราเงินสำรองตามกฎหมาย (Statutory Reserve Requirement : SRR) ของธนาคารพาณิชย์จากร้อยละ 2 เป็นร้อยละ 3 เพื่อลดสภาพคล่องส่วนเกินในระบบ ซึ่งเป็นมาตรการป้องกันความไม่สมดุล และความไม่เสถียรภาพทางการเงิน มาตรการทั้งสองมีผลตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม 2554 ทั้งนี้ มาเลเซียปรับดอกเบี้ยนโยบายครั้งล่าสุด เมื่อ 8 มิถุนายน 2553 จากร้อยละ 2.50 เป็นร้อยละ 2.75

การส่งออกของมาเลเซียยังคงมีแนวโน้มที่ดี การส่งออกเมื่อเดือนเมษายน 2554 มีมูลค่าถึง 64,030 ล้านริงกิต หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.8 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันกับปี 2553 สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ปาล์ม น้ำมัน ยางพารา และเคมีภัณฑ์ เฉพาะผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ มีมูลค่าการส่งออกถึง 23,800 ล้านริงกิต หรือประมาณร้อยละ 37 ของมูลค่าการส่งออก

ทั้งหมด โดยมีตลาดส่วนใหญ่อยู่ในเอเชีย สหรัฐฯ และญี่ปุ่น ขณะที่มูลค่าส่งออกยางพาราคาดว่าจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จาก 16,000 ล้านริงกิต เมื่อปี 2553 ทั้งนี้ มาเลเซียเป็นผู้ผลิตยางพารารายใหญ่อันดับ 3 ของโลก คาดว่าผลผลิตในปี 2554 จะอยู่ที่ 980,000 ตัน เพิ่มขึ้นจาก 940,000 ตัน เมื่อปี 2553 รวมทั้งจะเพิ่มพื้นที่เพาะปลูกเป็น 1.2 ล้านเฮกตาร์ ภายในปี 2563 และเพิ่มผลผลิตต่อเฮกตาร์จาก 1,450 กก./เฮกตาร์ เป็น 2,000 กก./เฮกตาร์

ในปี 2552 ภายหลังจากเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซียของดาโต๊ะ ชรี นาจิบ ราซัค ได้ใช้นโยบาย New Economic Policy (NEP)² กำหนดมาตรการ และพัฒนาการ ด้านเศรษฐกิจที่สำคัญของมาเลเซีย โดยให้ความสำคัญอันดับแรกต่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจเฉพาะหน้าของมาเลเซีย จากสภาวะถดถอยของเศรษฐกิจโลก และสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่มาเลเซียในระยะยาวโดยแก้ไขปัญหาและปรับปรุงกฎระเบียบต่างๆ เพื่อให้พัฒนาประเทศได้ตามศักยภาพที่แท้จริง การเปิดเสรีภาคบริการและการเปิดเสรีภาคการเงินและการธนาคาร นอกจากนี้ นายกรัฐมนตรีมีแนวคิดที่จะยกระดับเศรษฐกิจของมาเลเซียไปสู่ระดับ high income โดยลดการพึ่งพาภาคอุตสาหกรรม และทรัพยากรธรรมชาติ และส่งเสริมการขยายอุตสาหกรรมในภาคบริการและการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน (productivity) โดยเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพด้วยนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ มากกว่าการเพิ่มระยะเวลาการทำงาน

การเปิดเสรีภาคบริการโดยยกเลิกข้อบังคับที่มีชาวภูมิบุตรถือ อครองหุ้นร้อยละ 30 ถือเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปนโยบาย New Economic Policy ที่ดำเนินการให้สอดคล้องกับ กรอบความตกลงด้านการค้าบริการ (ASEAN Framework Agreement on Services-AFAS) ซึ่งกำหนดให้มีการเปิดเสรีภายในปี 2558 และเป็นการกระตุ้นให้เกิดการลงทุนและดึงดูดภูมิ ปัญญาจากต่างชาติ และส่งเสริมการใช้ ทรัพยากรทางเศรษฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

² ซึ่งเป็นนโยบาย Affirmative Action เพื่อสร้างความสมดุลของระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมให้ชาวมาเลเซียเชื้อสายต่างๆ โดยเฉพาะให้ชาวภูมิบุตร (Bumiputra) และชาวมาเลเซียเชื้อสายและเชื้อสายพื้นเมือง (indigenous) ให้มีความทัดเทียมกับชาวมาเลเซียเชื้อสายอื่นๆ โดยมียุทธศาสตร์ 2 ข้อ คือ (1) ลดความยากจนที่สุด (absolute poverty) แก่ชาวมาเลเซียโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ โดยการสร้างงานและเพิ่มรายได้ (2) เปลี่ยนโครงสร้างทางสังคม รัฐบาลมาเลเซียได้ดำเนินนโยบาย NEP ระหว่างปี 2514-2533 โดยก่อนหน้าการเริ่มใช้นโยบายนี้ ชาวภูมิบุตรมีสัดส่วน ร้อยละ 65 ของประชากรชาวมาเลเซียทั้งหมด แต่มีส่วนแบ่งในทางเศรษฐกิจเพียงร้อยละ 2.4 ในขณะที่ส่วนแบ่งทางเศรษฐกิจที่เหลือเป็นของชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน และชาวต่างชาติ มาตรการ NEP ได้แก่การเสนอขายหุ้นก่อนเริ่มซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ (Initial Public Offering-IPO) การให้ชาวภูมิบุตรถือครองหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 30 และการกำหนดโควตาจำนวนมากให้ชาวภูมิบุตรในการสมัครเข้ามหา วิทยาลัยของรัฐบาล หรือการชิงทุนการศึกษาไปเรียนต่อต่างประเทศ หรือการสมัครเข้าทำงานราชการ ถึงแม้ในนโยบาย NEP จะยุติในปี 2533 แต่ในทางปฏิบัติ รัฐบาลมาเลเซียยังคงมีนโยบาย Affirmative Action เช่นนี้อยู่ อย่างไรก็ตามในปี 2546 ข้อบังคับให้ชาวภูมิบุตรถือครองหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 30 ได้ถูกยกเลิกในภาคอุตสาหกรรม ต่อมาเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2552 นายกรัฐมนตรีในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ประกาศยกเลิกข้อบังคับที่กำหนดให้ชาวภูมิบุตรถือหุ้นส่วนอย่างน้อยร้อยละ 30 ในธุรกิจบริการ 27 ประเภทใน 8 สาขา

การเปิดเสรีภาคการเงินและภาคการธนาคาร นอกจากจะผลักดันให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางด้านการเงินของภูมิภาค ยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาภาคส่วนอื่นๆ ด้วยเนื่องจากเมื่อมีสถาบันการเงินที่มากขึ้น มีแหล่งเงินทุนมากขึ้น ทำให้เกิดการแข่งขัน ทำให้อัตราดอกเบี้ยการกู้ยืมถูกลง

7. นโยบายต่างประเทศ

เดิมนโยบายต่างประเทศของมาเลเซียมีเป้าหมายหลักคือ การปกป้องและส่งเสริมผลประโยชน์แห่งชาติ ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ และผลประโยชน์ที่สำคัญอื่น ๆ แต่เมื่อดาโต๊ะ ชรี ด. ร. ม. ทาฮีร์ บิน โมฮัมหมัด ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซียเมื่อปี 2524 นโยบายต่างประเทศมาเลเซียได้เน้นความสำคัญด้านเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น ทั้งยังส่งเสริมความเป็นชาตินิยมอย่างเข้มแข็ง (strong and nationalistic defense) เพื่อรักษาผลประโยชน์ รวมทั้งสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกัน (south-south cooperation) มาเลเซียเห็นว่าปัจจัยสำคัญที่อาจบั่นทอนเสถียรภาพของเศรษฐกิจโลกคือราคาน้ำมันที่สูงขึ้นซึ่งเป็นการเพิ่มภาระแก่ประเทศกำลังพัฒนา และอาจเป็นเหตุให้เกิดการแข่งขันและความขัดแย้งในการแย่งชิงตลาดและทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งมาเลเซียเห็นว่าสหประชาชาติต้องเตรียมรับมือกับประเด็นดังกล่าวที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างประเทศได้ในอนาคต

มาเลเซียเห็นว่าหลักการ Islam Hadhari หรือมุสลิมสายกลางจะช่วยส่งเสริมเสถียรภาพระหว่างประเทศ เพราะหลักการดังกล่าวเน้นการสร้างความก้าวหน้าและการพัฒนาโดยส่งเสริมการศึกษา การแสวงหาความรู้ และการใช้หลักธรรมาภิบาล ตลอดจนการอยู่ร่วมกันอย่างสันติในสังคมที่มีคนหลายเชื้อชาติและศาสนา นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้กล่าวในหลายโอกาสว่ามาเลเซียเป็นพหุสังคมที่ประชาชนอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติเพราะเข้าใจ คุณค่าของความแตกต่างซึ่งเป็นจุดแข็งข้อหนึ่งของการพัฒนาประเทศ ซึ่งประชาคมโลกน่าจะทำความเข้าใจในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อป้องกันมิให้ช่องว่างระหว่างโลกมุสลิมและโลกตะวันตกขยายตัวขึ้น

ในช่วงที่ผ่านมากล่าวได้ว่ามาเลเซียประสบความสำเร็จในเวทีระหว่าง ประเทศอย่างสูง โดยสามารถสร้างบทบาทให้เป็นที่ยอมรับในฐานะผู้นำประเทศกำลังพัฒนาและเป็นประเทศมุสลิมสายกลางซึ่งมีแนวนโยบายสอดคล้องกับประเทศตะวันตกในเรื่องของการต่อต้านการก่อการร้าย ทำให้มาเลเซียสามารถมีบทบาทนำในเวทีการเมืองระหว่างประเทศได้ทั้งในกรอบของโลกมุสลิมและโลกตะวันตก ปัจจุบันมาเลเซียเป็นประธานองค์การการประชุมอิสลาม (Organization of Islamic Conference - OIC) จนถึงปี 2550

การสร้างความสัมพันธ์แบบทวิภาคีกับประเทศเพื่อนบ้านยังคงเป็นเรื่องที่มาเลเซียให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก รวมทั้งความสัมพันธ์ทวิภาคีกับประเทศอื่นๆ ในเอเชีย แอฟริกา ตะวันออกกลาง ลาตินอเมริกา ยุโรป และสหรัฐอเมริกา เนื่องจากญี่ปุ่น สหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และสาธารณรัฐเกาหลี ยังเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญ รวมทั้งเป็นแหล่งที่มาของการลงทุนและเทคโนโลยี ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโยงกับการจัดตั้ง Multimedia Super Corridor ของมาเลเซีย

ในระดับอนุภูมิภาค มาเลเซียให้ความสำคัญเพิ่มขึ้นกับการส่งเสริมความร่วมมือในกรอบต่างๆ เช่น IMT-GT, IMS-GT และ BIMP-EAGA เพื่อกระจายความเจริญไปสู่พื้นที่ที่มีการพัฒนาน้อยกว่าและสอดคล้องกับนโยบาย “Proper-the-Neighbour-Policy” ของมาเลเซีย

ในระดับภูมิภาค มาเลเซียยังคงให้การสนับสนุนการรวมกลุ่มของอาเซียน ซึ่งครอบคลุมความร่วมมือในสาขาต่างๆ ทั้งในระดับอนุภูมิภาค เช่น ความร่วมมือในการพัฒนาลุ่มน้ำโขง และระดับภูมิภาค เช่น การดำเนินการ

ตามกรอบ AFTA และ ASEAN Investment Area (AIA) ในระดับพหุภาคี มาเลเซียยังคงมีบทบาทในองค์กรระหว่างประเทศที่สำคัญ เช่น OIC, Commonwealth, NAM, UN และ WTO ซึ่งเป็นเวทีสำคัญในการเสริมสร้างความร่วมมือและแก้ไขปัญหาต่างๆในโลก รวมทั้งการกำหนดแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างสันติ จากผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ทั้งในทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทำให้รัฐบาลมาเลเซียต้องทบทวนนโยบายต่างประเทศเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าจะสามารถฟื้นฟูเศรษฐกิจภายในประเทศและจะยังคงมีบทบาทนำในเวทีระหว่างประเทศ

8. นโยบายเศรษฐกิจ

นโยบายเศรษฐกิจของมาเลเซียมีเป้าหมายหลักอยู่ที่การพัฒนาประเทศให้ เป็นประเทศพัฒนาแล้วภายในปี 2563 (Vision 2020) ที่เน้นการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงควบคู่ไปกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ นอกจากนี้ มาเลเซียยังได้วางนโยบายเศรษฐกิจสืบต่อจาก Vision 2020 คือ นโยบายวิสัยทัศน์แห่งชาติ (National Vision Policy: NVP) ซึ่งมีเป้าหมายในการสร้างมาเลเซียให้เป็น “ประเทศที่มีความยืดหยุ่นคงทนและมีความสามารถในการแข่งขัน (resilient and competitive nation)” โดยจะลดความสำคัญของการลงทุนที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตที่ยั่งยืนและไม่มีประสิทธิภาพลง และให้ความสำคัญต่อประเด็นใหม่คือ การเติบโตที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสิทธิภาพการผลิตโดยรวม (total factor productivity) โดยจะเน้นการลงทุนที่มีการค้นคว้าและวิจัย (R&D) และเทคโนโลยีสูง ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจบนฐานความรู้ (knowledge-based economy) กระตุ้นและเพิ่มพลวัตของภาคการเกษตร การผลิต และการบริการโดยการใช้ความรู้และเทคโนโลยีวิชาการ เพิ่มการมีส่วนร่วมของภูมิภาค ในภาคเศรษฐกิจชั้นนำ และปรับให้มีการพัฒนาการทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับสังคมบนฐานความรู้ (knowledge-based society)

นอกจากนี้มาเลเซีย ยังมีนโยบายทางเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

1. เปิดรับการค้า การลงทุน และการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากตะวันตก เพื่อพัฒนาประเทศไปสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี ค.ศ. 2020 (vision 2020) ตามที่ ดร.มหาธีร์ ได้วางเป้าหมายไว้
2. ใช้นโยบายการเมืองนำเศรษฐกิจเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์และโอกาสทางการค้าแก่ประเทศ
3. ขยายการติดต่อด้านเศรษฐกิจและการค้ากับประเทศกำลังพัฒนาเพื่อลดการพึ่งพาดตลาดสหรัฐฯ และยุโรป

แผนนโยบายเศรษฐกิจระยะยาวที่ดำเนินการในปัจจุบัน ประกอบด้วย แผนพัฒนามาเลเซีย ฉบับที่ 9 (the Ninth Malaysia Plan: 9MP) ปี 2549-2553 และ แผนพัฒนาอุตสาหกรรม ฉบับที่ 3 (the Third Industrial Master Plan: IMP3) ปี 2549-2563 9MP มีเป้าหมายหลักเพื่อให้มาเลเซียเป็นเศรษฐกิจที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น โดยเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน ภารกิจแห่งชาติ (National Mission) ตามที่ระบุใน 9MP ได้กำหนดกรอบงานสำหรับการดำเนินการ ตามนโยบายการพัฒนาแห่งชาติ ในช่วงเวลา 15 ปีถัดไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของวิสัยทัศน์ 2020 นอกจากนี้ IMP3 ได้กำหนดแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ ที่นำไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจและพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับการผลิต

9. นโยบายการค้า

มาเลเซียมีนโยบายเปิดเสรีการค้าและการลงทุน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมของมาเลเซีย เป็นส่วนหนึ่งของแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนับตั้งแต่ปี 2514 โดยมีเป้าหมายที่มุ่งเน้นการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวมาเลย์ หรือ bumiputeras ทั้งนี้ มาเลเซียได้วางวิสัยทัศน์ 2020 (Vision 2020) โดยตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะ

อยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้วภายในปี 2020 (2563) ปัจจุบัน นโยบายวิสัยทัศน์แห่งชาติ National Vision Policy (NVP) เป็นนโยบายการพัฒนาประเทศ สำหรับในช่วงปี 2544-2553 หน่วยงานที่มีบทบาทด้านการวางแผนคือ Economic Planning Unit ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรีโดยมีการหารือกับกระทรวงอื่นๆ รวมถึงคณะทำงานให้คำปรึกษา และภาคเอกชน

วัตถุประสงค์หลักของนโยบายการค้า คือ เพื่อส่งเสริมและปกป้องผลประโยชน์ของมาเลเซียในเวทีการค้าระหว่างประเทศ กระตุ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศ และส่งเสริมการขยายตัวทางเศรษฐกิจเพื่อให้ไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ 2020 ทั้งนี้ การเข้าร่วมเป็นสมาชิกใน WTO, AFTA และความร่วมมืออื่นในภูมิภาค เป็นการส่งเสริมให้มีการเปิดเสรีการค้าให้มากขึ้น เพิ่มการแข่งขันทั้งภายในและระหว่างประเทศ และเพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก มาเลเซียได้ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของสินค้าส่งออก การสร้างตลาดเฉพาะสำหรับสินค้า การสร้างแบรนด์เนมที่เป็นที่รู้จักทั่วโลกและการแสวงหาตลาดใหม่

นอกจากการเปิดเสรีทางการค้าตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงขององค์การการค้าโลก ในปี 2546 มาเลเซียยังได้ยกเลิกมาตรการการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า รวมทั้งข้อกำหนดการใช้วัตถุดิบภายในประเทศในอุตสาหกรรมรถยนต์ อย่างไรก็ตาม การจัดซื้อของรัฐบาลยังคงให้ความสำคัญกับธุรกิจภายในประเทศมากกว่าต่างประเทศ แต่ก็เปิดให้ต่างชาติเข้ามาเสนอขายถ้าหากสินค้าและบริการเหล่านั้นไม่ มีอยู่ภายในประเทศ นอกจากนี้ มาเลเซียได้เข้าร่วมการเจรจาเปิดการค้าเสรีกับประเทศต่างๆ ตามแนวโน้มการเปิดเสรีในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งในระดับทวิภาคี อาทิ ออสเตรเลีย อินเดีย ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี นิวซีแลนด์ และปากีสถาน และในระดับภูมิภาค โดยการเจรจา ระหว่างอาเซียนกับประเทศคู่เจรจา เช่น ออสเตรเลีย- นิวซีแลนด์ จีน อินเดีย ญี่ปุ่น และสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งได้ดำเนินการสอดคล้องและสนับสนุนการเจรจาในกรอบพหุภาคี

ด้านการเปิดเสรีการลงทุน มาเลเซียได้เปิดเสรีให้นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นในโครงการการผลิต ทั้งโครงการที่ตั้งขึ้นใหม่และโครงการขยายการลงทุน ได้ 100% และได้ผ่อนปรนกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการที่ต่างชาติจะเข้ามาร่วมทุนกับบริษัทในประเทศ โดยมีเงื่อนไขเพียงแค่ว่าชาวมาเลเซียถือหุ้นในกิจการอย่างน้อย 30% ของทุนทั้งหมด ส่วนในกิจการที่สำคัญในเชิงยุทธศาสตร์ เช่น การประชาสัมพันธ์ ประปา พลังงาน ธนาการ และสุขภาพ ยังจำกัดการถือหุ้นของต่างชาติเพียง 30% ของทุนทั้งหมด

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเรื่องการวางแผนและการดำเนินการนโยบายการค้าและอุตสาหกรรม คือ **กระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม (MITI)** นอกจากนี้ กรมศุลกากร ภายใต้กระทรวงการคลัง และกระทรวงเกษตรและสาธารณสุขยังเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับพิธีการนำเข้าสินค้า ส่วนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนด้านการลงทุนมีหลายกระทรวง แม้ว่าโครงการลงทุนทุกโครงการจะต้องผ่านระบบการอนุมัติของ **Malaysian Industrial Development Agency (MIDA)** ซึ่งมีอำนาจออกใบอนุญาตการผลิตภายใต้ Industrial Coordination Act 1975 และให้สิทธิพิเศษด้านการลงทุน ภายใต้ Promotion of Investment Act 1986 แต่การอนุมัติขั้นสุดท้ายต้องดำเนินการผ่าน MITI/MOF นอกจากนี้ MIDA ยังประสานงานในภาคบริการที่ไม่ใช่การเงินและส่งเสริมให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางด้านบริการในภูมิภาค โดยรัฐบาลให้การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในสาขา ICT และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและเป็นที่มาของรายได้จากต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม มาเลเซียไม่ให้ความสนใจกับการลงทุนในสาขาการเงิน การให้บริการด้านวิชาชีพ การเกษตร และการก่อสร้าง และยังจำกัดการลงทุนจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมน้ำมันและก๊าซ หน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นโดย MIDA เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุนในสาขาที่

เกี่ยวข้องกับ ICT คือ Multimedia Development Corporation (MDC) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้าง Multimedia Super Corridor ให้เป็นศูนย์กลางด้าน ICT ของโลก

10. นโยบายการลงทุน

10.1 การลงทุนระหว่างไทยกับมาเลเซีย

จากสถิติของ Bank Negara Malaysia ซึ่งเป็นธนาคารชาติของมาเลเซีย พบว่าการลงทุนสะสมตั้งแต่ปี 2543-2550 เป็นเงินลงทุนจากสหรัฐฯ สูงสุดถึง 13.9 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ (แต่เงินลงทุนจากสหรัฐฯ ก็มีแนวโน้มลดลงตามลำดับ) รองลงมาได้แก่ สิงคโปร์ 9.7 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ญี่ปุ่น 9.4 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ส่วนไทยอยู่อันดับ 17

ในช่วง 9 เดือนแรกปี 2550 เงินลงทุนรวม 6.9 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 20 โดยเป็นเงินทุนจากสิงคโปร์สูงสุดมูลค่า 2.2 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือมากกว่าร้อยละ 30 ของเงินลงทุนต่างชาติทั้งหมดของมาเลเซีย รองลงมาคือ สหรัฐฯ 672.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อังกฤษ 562.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ออสเตรเลีย 548.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ส่วนไทยประมาณ 62 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

สำหรับโครงการของไทยที่ได้รับอนุมัติลงทุนในมาเลเซียเป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมอาหารมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ อุปกรณ์การขนส่ง และเหล็กโครงสร้าง

กลุ่มบริษัทไทยที่เข้าไปลงทุนในมาเลเซียแล้ว เช่น เครือเจริญโภคภัณฑ์ กลุ่มบริษัทไทย-ซัมมิท เครือซีเมนต์ไทย กลุ่มบริษัทสามารถ และร้านอาหารไทย Sea Cuisine

เงินลงทุนของต่างชาติที่ไหลเข้ามาเลเซียปี 2543-50 (9M)

หน่วย : ล้านเหรียญสหรัฐฯ

	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550 (9M)	รวม
1. สหรัฐฯ	3,644.4	4,154.8	2,089.4	1,253.9	501.0	759.9	838.8	672.1	13,914.3
2. สิงคโปร์	459.6	1,174.1	1,479.8	1,644.5	794.9	1,045.2	822.0	2,244.3	9,664.4
3. ญี่ปุ่น	950.7	1,398.6	1,091.2	1,232.8	673.2	545.8	3,052.2	431.4	9,375.9
4. เบอร์มิวดา	316.8	711.1	1,513.0	649.8	662.5	1,760.9	592.2	379.0	6,585.3
5. ฮองกง	473.2	92.1	107.1	728.5	464.9	308.9	376.5	295.8	2,847.0
6. เยอรมนี	889.0	101.1	108.1	111.0	299.1	420.6	473.1	239.3	2,641.3
7. อังกฤษ	220.0	178.1	178.7	155.1	193.7	248.8	205.3	562.3	1,942.0
8. เนเธอร์แลนด์	189.3	203.1	111.3	40.8	61.4	148.5	230.7	188.9	1,174.0
9. แคนาดา	46.1	7.5	78.4	29.1	138.7	213.1	337.4	170.7	1,021.0
10. ออสเตรเลีย	28.1	25.8	15.1	22.9	37.8	44.6	148.0	548.6	870.9
11. มอริเชียส	11.1	0.7	5.1	0.8	1.9	525.8	132.6	25.6	703.6
12. ไต้หวัน	68.3	26.7	32.3	30.2	80.4	68.6	44.9	32.7	384.1
13. เวียดนาม	0.9	0.2	8.6	58.6	51.7	60.7	105.9	58.2	344.8
14. ซาอุดีอาระเบีย	6.3	11.4	5.3	213.1	3.8	2.1	58.8	0.0	300.8
15. เดนมาร์ก	141.4	6.5	20.7	18.2	40.4	42.8	6.5	0.0	276.5
16. สวิตเซอร์แลนด์	45.1	7.1	7.7	35.6	18.7	55.7	59.1	37.1	266.1
17. ไทย	2.9	2.8	12.4	13.1	14.4	53.6	47.4	62.0	208.6
18. เบลเยียม	59.8	98.2	8.3	7.1	6.7	20.9	10.0	0.0	211.0
19. ฝรั่งเศส	10.2	60.5	20.2	6.1	13.6	29.6	45.2	0.0	185.4
20. อินโดนีเซีย	13.6	5.7	21.8	16.5	19.1	35.1	19.2	13.6	144.6
อื่นๆ	139.5	1,463.2	119.6	83.1	206.5	349.9	842.8	962.4	4,167.0
รวม	7,737.0	9,753.8	7,064.0	6,372.1	4,297.6	6,750.2	8,450.9	6,925.6	57,351.2
+ , - %	-	26.1	-27.6	-9.8	-32.6	57.1	25.2	20.0	-

ที่มา : Bank Negara Malaysia

โครงการที่ได้รับอนุมัติลงทุนในมาเลเซีย ปี 2549-50 (10M)

	2549			2550 (10M)		
	โครงการใหม่	ขยายเพิ่ม	รวม	โครงการใหม่	ขยายเพิ่ม	รวม
จำนวนโครงการ (รวม)	653	424	1,077.0	505	275	780
เงินลงทุนรวม (ล้านUS\$)	7,997.4	4,534.8	12,532.2	6,440.4	6,816.4	13,256.6
- เงินลงทุนในประเทศ	5,491.4	1,529.1	7,020.5	3,013.3	2,815.8	5,829.0
- เงินลงทุนจากต่างประเทศ	2,506.0	3,005.7	5,511.7	3,427.1	4,000.6	7,427.6

ที่มา : Malaysian Industrial Development Authority

หมายเหตุ : ปี 2549 อัตราแลกเปลี่ยน 3.67 ริงกิตต่อเหรียญสหรัฐฯ

ปี 2550 อัตราแลกเปลี่ยน 3.5 ริงกิตต่อเหรียญสหรัฐฯ

โครงการลงทุนที่ได้รับอนุมัติจาก Malaysian Industrial Development Authority (MIDA) ซึ่งทำหน้าที่คล้ายสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของไทย พบว่าในช่วง 10 เดือนแรกปี 2550 มีจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติลงทุนทั้งสิ้น 780 โครงการ เงินลงทุนรวม 13,257 ล้านเหรียญสหรัฐฯ แบ่งเป็นเงินลงทุนใน

ประเทศ 5,829 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และเงินลงทุนจากต่างประเทศ 7,428 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ประเภทกิจการที่มีเงินลงทุนสูงสุดได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า มีจำนวน 125 โครงการ ด้วยเงินลงทุนรวม 3,962 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นเงินลงทุนของต่างชาติถึง 3,601 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ รองลงมา ได้แก่ ปิโตรเลียมและปิโตรเคมี มีจำนวนเพียง 13 โครงการ แต่เงินลงทุนสูงถึง 3,225 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

โครงการที่ได้รับอนุมัติลงทุนจำแนกรายสาขา 10 อันดับแรก ปี 2549-50 (10M)

	2549				2550 (10M)			
	จำนวนโครงการ	มูลค่าเงินลงทุน (ล้าน US\$)			จำนวนโครงการ	มูลค่าเงินลงทุน (ล้าน US\$)		
		ในประเทศ	ต่างประเทศ	รวม		ในประเทศ	ต่างประเทศ	รวม
1. อิเล็กทรอนิกส์และ เครื่องใช้ไฟฟ้า	170	387.5	2,343.7	2,731.2	125	361.0	3,601.0	3,962.0
2. ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี	10	2,951.7	164.8	3,116.5	13	2,037.5	1,188.0	3,225.5
3. โลหะพื้นฐาน	30	118.8	623.5	742.3	44	1,265.8	410.0	1,675.8
4. เคมีภัณฑ์	149	1,665.5	826.0	2,491.5	59	539.8	359.1	898.9
5. กระดาษและสิ่งพิมพ์	26	162.0	25.5	187.5	28	297.0	514.2	811.2
6. แปรรูปอาหาร	76	197.6	244.0	441.6	66	414.7	93.9	508.6
7. สิ่งทอและผลิตภัณฑ์	30	182.3	41.5	223.8	22	29.1	371.7	400.8
8. อโลหะ	29	55.7	262.2	317.9	15	83.8	284.4	368.2
9. ผลิตภัณฑ์พลาสติก	85	103.1	206.3	309.4	74	118.7	139.9	258.6
10. เครื่องจักรและอุปกรณ์	102	166.3	179.0	345.3	82	137.2	113.3	250.5
อื่นๆ	370	1,030.0	595.2	1,625.2	252	544.4	352.1	896.6
รวมทั้งสิ้น	1,077	7,020.5	5,511.7	12,532.2	780	5,829.0	7,427.6	13,256.7

ที่มา : Malaysian Industrial Development Authority

หมายเหตุ : ปี 2549 อัตราแลกเปลี่ยน 3.67 ริงกิตต่อดอลลาร์สหรัฐฯ

ปี 2550 อัตราแลกเปลี่ยน 3.5 ริงกิตต่อดอลลาร์สหรัฐฯ

ประเทศที่มีจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติลงทุนสูงสุดคือ สิงคโปร์ 92 โครงการ รองลงมา ได้แก่ ญี่ปุ่น 47 โครงการ และไต้หวัน 35 โครงการ แต่ประเทศที่มีมูลค่าลงทุนสูงสุดคือ ญี่ปุ่น 1,751 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ รองลงมา ได้แก่ เยอรมนี 1,072 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และอิหร่าน 877 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับไทยได้รับอนุมัติโครงการลงทุนทั้งสิ้น 6 โครงการ เงินลงทุนรวม 39 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ อยู่ในอันดับที่ 15 ของมูลค่าเงินลงทุนต่างชาติที่ได้รับอนุมัติลงทุนในมาเลเซีย

ตารางที่ : 2.12 โครงการที่ได้รับอนุมัติลงทุน จำแนกรายประเทศ ปี 2549-50 (10M)

	2549		2550 (10M)	
	จำนวนโครงการ	มูลค่าลงทุน (ล้าน US\$)	จำนวนโครงการ	มูลค่าลงทุน (ล้าน US\$)
1. ญี่ปุ่น	81	1,202.1	47	1,751.0
2. เยอรมนี	15	63.3	25	1,072.4
3. อิหร่าน	-	-	3	876.5
4. อินเดีย	6	2.3	8	835.3
5. สิงคโปร์	130	513.5	92	748.0
6. เนเธอร์แลนด์	13	894.9	6	468.7
7. สหรัฐฯ	38	674.8	24	337.6
8. เกาหลีใต้	18	119.3	18	261.3
9. เกาหลีแมน	2	234.5	1	254.9
10. ไต้หวัน	70	110.5	35	103.4
อื่นๆ	234	1,696.5	167	718.5
รวมทั้งสิ้น	607	5,511.7	426	7,427.6

ที่มา : Malaysian Industrial Development Authority

หมายเหตุ : ปี 2549 อัตราแลกเปลี่ยน 3.67 ริงกิตต่อดอลลาร์สหรัฐฯ

ปี 2550 อัตราแลกเปลี่ยน 3.5 ริงกิตต่อดอลลาร์สหรัฐฯ

10.2 การลงทุนของมาเลเซียในประเทศไทย

การลงทุนของมาเลเซียในประเทศไทย จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของไทย ช่วง 6 เดือนแรกของปี 2552 มีโครงการลงทุนของมาเลเซียที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุนทั้งสิ้น 14 โครงการ เงินลงทุนรวม 1,207.7 ล้านบาท ส่วนใหญ่เป็นโครงการลงทุนขนาดขนาดเล็ก มูลค่าเงินลงทุนน้อยกว่า 50 ล้านบาทมีจำนวนมากที่สุด จำนวน 7 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาได้แก่ โครงการที่มีมูลค่าการลงทุนอยู่ระหว่าง 55-99 ล้านบาท จำนวน 4 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 28.6 โครงการที่มีมูลค่าการลงทุนอยู่ระหว่าง 100-499 ล้านบาท จำนวน 2 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 14.3 และโครงการที่มีมูลค่าการลงทุนอยู่ระหว่าง 500-999 ล้านบาท มีจำนวน 1 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 7.1 โดยสาขาที่นักลงทุนมาเลเซียสนใจมากที่สุดคือ สาขาเกษตรและผลผลิตทางการเกษตร รองลงมาได้แก่ สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง และสาขาบริการ

ส่วนการลงทุนของมาเลเซียในต่างประเทศ จากสถิติของ Bank Negara Malaysia พบว่าในช่วง 9 เดือนแรกปี 2550 เงินลงทุนของมาเลเซียในต่างประเทศมีมูลค่า 7.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากปีก่อนถึงร้อยละ 79.3 ทั้งนี้ เป็นการลงทุนในสิงคโปร์มากที่สุดคือ 2.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีสัดส่วนถึงร้อยละ 40 ของมูลค่าลงทุนของมาเลเซียในต่างประเทศ รองลงมาคือ ฮองกง 786 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เนเธอร์แลนด์ 625.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และไต้หวัน 436.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ที่น่าสังเกตคือ สหรัฐฯ ซึ่งเคยเป็นแหล่งลงทุนสำคัญของมาเลเซียในช่วงก่อน ปี 2545 ด้วยมูลค่าลงทุนปีละกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ได้ลดบทบาทลงอย่างรวดเร็วโดยการลงทุนในสิงคโปร์ได้ทวีความสำคัญขึ้นแทน

เงินลงทุนของมาเลเซียที่ไหลออกไปต่างประเทศ ปี 2543-50 (9M)

หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550(9M)	รวม
1. สิงคโปร์	768.5	547.8	282.6	222.5	667.6	1,004.8	1,338.2	2,907.8	7,739.8
2. สหรัฐฯ	1,032.6	1,054.5	1,502.2	261.5	38.6	202.7	324.1	346.3	4,762.5
3. อินโดนีเซีย	140.9	442.9	237.2	93.7	132.0	953.9	291.0	337.0	2,628.6
4. ฮองกง	41.5	26.4	108.0	136.9	294.9	184.7	607.7	786.0	2,186.1
5. เนเธอร์แลนด์	0.5	139.7	245.8	22.9	70.3	109.6	434.1	625.5	1,648.4
6. อังกฤษ	140.1	71.0	216.2	129.7	48.6	393.5	324.1	0.0	1,323.2
7. มอริเชียส	15.6	21.6	110.6	101.5	60.5	40.1	843.6	17.5	1,211.0
8. จีน	40.2	82.4	81.5	63.8	106.6	240.5	329.7	156.4	1,101.1
9. บราซิล	0.0	0.0	1.0	0.0	31.4	504.5	380.7	0.0	917.6
10. เกาหลีใต้	91.8	9.8	238.4	437.8	62.9	30.3	26.9	0.0	897.9
11. ไต้หวัน	7.8	2.6	9.3	175.2	1.8	2.8	3.8	436.4	639.7
12. ไทย	76.9	35.4	11.8	59.4	179.5	45.9	129.4	64.4	602.7
13. ชูแดน	0.0	3.9	33.0	157.8	65.6	140.5	121.3	0.0	522.1
14. ออสเตรเลีย	19.1	79.9	45.3	44.0	23.7	52.7	94.0	51.4	410.1
15. เวียดนาม	13.1	23.1	20.4	22.7	44.9	45.3	71.8	61.9	303.2
16. โบลิเวีย	0.4	2.8	0.9	110.5	1.0	6.0	114.7	8.6	244.9
17. ญี่ปุ่น	21.7	15.3	37.4	36.2	10.4	7.7	45.9	61.2	235.8
18. ซาอุดีอาระเบีย	0.0	0.0	172.2	8.9	6.5	0.0	0.0	0.0	187.6
19. ปากีสถาน	41.0	55.1	7.4	26.4	5.1	11.0	3.3	6.9	156.2
20. ออสเตรเลีย	4.8	3.7	1.3	0.0	1.7	101.3	6.9	5.5	125.2
อื่นๆ	394.3	532.6	656.3	443.6	510.8	1,123.0	293.2	1,287.7	5,241.5
รวม	2,850.8	3,150.5	4,018.8	2,555.0	2,364.4	5,200.8	5,784.4	7,160.6	33,085.2
+, - %	-	10.5	27.6	-36.4	-7.5	112.0	11.2	79.3	-

11. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนของมาเลเซีย

11.1 ภาษีอากร

รายได้ที่บุคคลหรือนิติบุคคลได้รับจากการดำเนินงานในมาเลเซีย จะต้องนำมาคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ สำหรับแหล่งรายได้ที่ต้องนำมาคำนวณภาษี ได้แก่

- กำไรจากการค้าหรือการดำเนินธุรกิจ
- ค่าจ้างและเงินเดือน
- การจ่ายเงินปันผล และดอกเบี้ย
- ค่าเช่าและเงินส่วนแบ่ง
- บำเหน็จบำนาญ เบี้ยรายปี และเงินได้อื่นๆ
- กำไรอื่นๆ

สำหรับรายได้ที่เกิดขึ้นนอกประเทศมาเลเซียไม่ต้องนำมาคำนวณภาษี ยกเว้นนิติบุคคลในธุรกิจธนาคาร ประกันภัย การขนส่งทางทะเลและทางอากาศ ต้องนำรายได้ที่เกิดจากนอกประเทศมาคำนวณภาษีด้วย ทั้งนี้ รายได้ดังกล่าวสามารถนำมาหักลดหย่อนตามรายละเอียดที่ระบุไว้ใน Income Tax Act 1967 ก่อนที่จะนำมาคำนวณภาษี

11.1 ภาษีเงินได้นิติบุคคล

บริษัทท้องถิ่นและบริษัทต่างชาติที่มีรายได้จากการดำเนินธุรกิจในมาเลเซียต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ซึ่งในปี 2551 รัฐบาลได้ปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลลงเหลือร้อยละ 26 และปี 2552 ลดลงเหลือร้อยละ 25 จากปี 2550 ที่เก็บในอัตราร้อยละ 27 ยกเว้นในธุรกิจปิโตรเคมีขั้นต้น เสียภาษีในอัตราร้อยละ 38

11.2 ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

บุคคลผู้มีรายได้ที่เกิดขึ้นในมาเลเซียต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา โดยชาวต่างชาติให้คำนวณภาษี เฉพาะรายได้ที่เกิดขึ้นในมาเลเซียเท่านั้น ซึ่งอัตราที่จัดเก็บขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในมาเลเซียตามที่ระบุไว้ใน Income Tax Act 1967 แต่โดยทั่วไป ชาวต่างชาติที่อยู่ในมาเลเซียเกินกว่า 182 วัน จะเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราเดียวกับคนท้องถิ่น

ส่วนชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในมาเลเซียไม่ถึง 182 วัน ต้องเสียภาษีในอัตราร้อยละ 28 โดยไม่มีสิทธิหักค่าลดหย่อน แต่อาจได้ส่วนลดค่าธรรมเนียมที่ต้องจ่ายให้กับรัฐบาลในกรณีที่มีใบอนุญาตทำงาน (Work Permit)

สำหรับอัตราร้อยละเงินได้บุคคลธรรมดาของมาเลเซีย เป็นอัตราร้อยละแบบก้าวหน้าตั้งแต่ร้อยละ 0-28 แต่สามารถหักลดหย่อนได้ดังรายละเอียดในตาราง

11.3 ภาษีการขายสินค้า (Sales Tax)

ภาษีการขาย (Sales Tax) เป็นภาษีที่เก็บจากการผลิตหรือการนำเข้าในอัตราร้อยละ 10 ยกเว้น สินค้าอุปโภคบริโภคและวัสดุก่อสร้างบางรายการเก็บในอัตราร้อยละ 5 หรือไม่เก็บเลย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 20 บุหรี่ ร้อยละ 25 สินค้าเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและกีฬา หนังสือ หนังสือพิมพ์ รวมทั้งผู้ประกอบการที่มี ยอดขายต่ำกว่า 1 แสนริงกิตต่อปีไม่ต้องเสียภาษีการขาย นอกจากนี้ ยังมีรายละเอียดของภาษีการขายอื่นๆ ซึ่ง ระบุอยู่ในกฎหมาย Sales Tax Act 1972

ตารางที่ 5.1 :รายละเอียดค่าลดหย่อนสำหรับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

	ริงกิต
Self	8,000
Further self relief – disable	6,000

Wife/ husband	3,000
Further wife/ husband relief – disable	3,500
Medical expenses for parents;	5,000
Medical expenses for taxpayer, spouse or children on serious diseases (include RM500 for medical examination);	5,000
Expenses on supporting equipment for disabled taxpayer, spouse, children or parent;	5,000
Expenses on supporting unmarried children	
• Below 18 years of age;	1,000
• Disabled child	5,000
• Over 18 years old (pursuing tertiary education at university or college)	4,000
Life insurance premiums or approved fund contributions	6,000
Insurance premiums for education or medical benefit	3,000
Annuity premium on annuity purchased through EPF Annuity Scheme	1,000
Fee of acquiring law, accounting, technical, vocational, industrial, scientific or technological skills or qualification. Extended to Islamic Finance with effect from the year of assessment 2007	5,000
Purchase of books, journals and magazines and other similar publication (excluding newspapers) with effect from the year of assessment 2007	1,000
Purchase of computer for every three years with effect from the year of assessment 2007	3,000

11.4 สิทธิประโยชน์ในการลงทุน

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการลงทุนคือ Malaysian Industrial Development Authority (MIDA) ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้การกำกับของ Ministry of Trade and Industry (MITI) กิจกรรมที่รัฐบาลให้การส่งเสริมการลงทุนจะมีการให้สิทธิประโยชน์ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ภายใต้กฎหมายที่สำคัญได้แก่ Promotion of Investments Act 1986, Income Tax Act 1967, Customs Act 1967, Sales Tax Act 1972, Excise Act 1976 และ Free Zones Act 1990 ซึ่งกฎหมายเหล่านี้ครอบคลุมทั้งภาคอุตสาหกรรม การเกษตร การบริการ และการท่องเที่ยว

ทั้งนี้ สิทธิประโยชน์หลักตามกฎหมายส่งเสริมการลงทุน อาจจำแนกได้เป็น 2 ลักษณะคือ “Pioneer Status” และ “Investment Tax Allowance (ITA)” ซึ่งนักลงทุนสามารถเลือกได้อย่างใด อย่างหนึ่งที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ที่สุดได้ เช่น หากการลงทุนนั้นต้องเน้นการซื้อเครื่องจักรหรือโรงงาน อาจเลือกสิทธิประโยชน์แบบที่สองได้ และไม่มี การแบ่งแยกระหว่างนักลงทุนต่างชาติและนักลงทุนท้องถิ่น

11.5 Pioneer Status

บริษัทที่ยื่นขอสิทธิประโยชน์ในกลุ่ม Pioneer Status จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ บางส่วนเป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่เริ่มการผลิต (วันที่เริ่มการผลิตนับจากวันที่ใช้กำลังการผลิตเกิน ร้อยละ 30 ของกำลังการผลิตรวม) โดยนำรายได้เพียงร้อยละ 30 ของเงินได้สุทธิ (Statutory Income) หรือเงินได้ที่ได้รับหลังจากหักค่าใช้จ่าย และค่าลดหย่อนต่างๆ แล้ว มาใช้เป็นฐานในการคำนวณภาษีเงินได้ในอัตราปกติ สำหรับการลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมพิเศษ เช่น ซาราวัก ซาบาห์ กลันตัน ตรังกานู ปาหัง และยะโฮร์ จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ทั้งหมดเป็นเวลา 5 ปี ทั้งนี้ จะต้องยื่นขอรับส่งเสริมการลงทุนก่อนวันที่ 31 ธันวาคม 2553

11.6 Investment Tax Allowance (ITA)

บริษัทที่ยื่นขอสิทธิประโยชน์ในกลุ่ม Investment Tax Allowance (ITA) สามารถนำค่าใช้จ่ายในการซื้อสินทรัพย์ เช่น โรงงาน เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่างๆ ตามเงื่อนไขของ MIDA มาหักลดหย่อนได้ร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่ายดังกล่าว ก่อนนำไปคำนวณภาษีเงินได้ในอัตราปกติ แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 70 ของเงินได้สุทธิ (Statutory Income) ในปีนั้น เป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่ค่าใช้จ่ายนั้นเกิดขึ้น ส่วนที่เหลือจึงจะนำมาคำนวณเพื่อชำระภาษีในอัตราปกติ ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายส่วนที่ยังมิได้นำมาหักลดหย่อนในปีนั้น สามารถยกไปหักลดหย่อนในปีถัดไปได้จนกว่าจะเต็มจำนวน

สำหรับการลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมพิเศษ เช่น รัฐซาราวัก ซาบาห์ กลันตัน ตรังกานู ปาหัง และยะโฮร์ สามารถนำค่าใช้จ่ายซื้อสินทรัพย์ดังกล่าวมาหักลดหย่อนได้เต็มจำนวนและได้สูงสุดถึงร้อยละ 100 ของเงินได้

สุทธิ (Statutory Income) ในปีนั้น เป็นเวลา 5 ปี ทั้งนี้จะต้องยื่นขอรับส่งเสริมการลงทุนก่อนวันที่ 31 ธันวาคม 2553

นอกเหนือจากสิทธิประโยชน์ที่นักลงทุนจะได้รับจากกรณี Pioneer Status และ Investment Tax Allowance แล้ว รัฐบาลมาเลเซียยังให้สิทธิประโยชน์เพิ่มเติมสำหรับอุตสาหกรรมที่ต้องการสนับสนุนเป็นพิเศษ ซึ่งมีหลายสาขาในทุกภาคการผลิต แต่ที่สำคัญได้แก่

- **ภาคอุตสาหกรรม** โครงการลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง (High Technology) โครงการลงทุนที่เป็นยุทธศาสตร์ของประเทศ โครงการลงทุนที่สร้างความเชื่อมโยงภาคอุตสาหกรรมต่างๆ (Industrial Linkage Programme : ILP) การผลิตส่วนประกอบและชิ้นส่วนยานยนต์ รวมทั้ง ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับส่งเสริม เป็นต้น โดยจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ทั้งหมดเป็นเวลา 5 ปี และการนำเข้าสินค้าทุนสามารถนำมาหักค่าใช้จ่ายได้ร้อยละ 60 (แต่ถ้าอยู่ในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมพิเศษสามารถนำมาหักค่าใช้จ่ายได้ทั้งหมด เป็นเวลา 5 ปี)

สำหรับการผลิตเครื่องจักรเฉพาะแบบ จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้และค่าใช้จ่ายในการนำเข้าสินค้าทุนทั้งหมด เป็นเวลา 5 ปี ส่วนการผลิตเครื่องจักรหนัก ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 70 ของอัตราปกติ (สำหรับการลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมพิเศษจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ทั้งหมด) เป็นเวลา 5 ปี และการนำเข้าสินค้าทุนสามารถนำมาหักค่าใช้จ่ายได้ร้อยละ 60 (สำหรับการลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมพิเศษ สามารถหักค่าใช้จ่ายได้ทั้งหมด) เป็นเวลา 5 ปี

- **ภาคเกษตร** การผลิตและแปรรูปอาหารที่เป็นโครงการใหม่และที่เป็นการขยายการลงทุนเพิ่มเติม โครงการผลิตอาหารฮาลาล การทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ปีกที่ทันสมัย การปลูกไม้ยางพารา การส่งออกอาหาร ผลไม้ และดอกไม้ เป็นต้น ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บางส่วน โดยนำเงินได้เพียงร้อยละ 30 ของเงินได้ทั้งหมดมาคำนวณภาษี เป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่มีผลผลิตออกจำหน่าย ส่วนการลงทุนในเขตที่รัฐบาลส่งเสริมพิเศษ ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ทั้งหมด เป็นเวลา 5 ปี

- **ท่องเที่ยว** โรงแรมหรือโครงการท่องเที่ยวที่อยู่ในพื้นที่ส่งเสริมพิเศษ มีส่วน ลดค่าใช้จ่ายโฆษณาและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในต่างประเทศ การยกเว้นภาษีบางรายการให้กับบริษัทท่องเที่ยวที่นำนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าประเทศมากกว่า 500 คน การยกเว้นภาษีให้กับธุรกิจจัดการประชุมและการแสดงสินค้า เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีสิทธิประโยชน์ที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยจำแนกตามประเภทธุรกิจภายใต้เงื่อนไขต่างๆ อีกมากมาย เช่น การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา (R&D) การลงทุนในเขต Multimedia Super Corridor (MSC) โครงการลงทุนด้านการสื่อสารและสารสนเทศ (ICT) การลงทุนด้านการเดินเรือและการขนส่ง ซึ่งสามารถขอข้อมูลเพิ่มเติมได้จาก MIDA

11.7 ขั้นตอนการลงทุนในมาเลเซีย

ผู้ลงทุนจำเป็นต้องศึกษาประเภทกิจการหรือธุรกิจที่สนใจในมาเลเซีย จากเอกสารการ ศึกษาดูงาน รวมถึงการรับคำปรึกษาจากบริษัทที่ปรึกษา และนำข้อมูลจากการศึกษามาประมวลความเป็นไปได้ของโครงการ (Feasibility Study) หลังจากนั้น ผู้ลงทุนควรตัดสินใจว่าจะลงทุนเองทั้งหมด หรือจะร่วมลงทุนกับท้องถิ่น แล้วจัดทำรายงานข้อเสนอโครงการ (Proposal) พร้อมหลักฐานการลงทุนมายื่นต่อ MIDA เพื่อขอรับส่งเสริมการลงทุน MIDA จะใช้เวลาในการพิจารณาไม่เกิน 3 เดือน เมื่อได้รับอนุมัติต้องยื่น Form A 13 เพื่อจดทะเบียนชื่อ บริษัทที่ The Companies Commission of Malaysia (CCM) ซึ่ง CCM จะใช้เวลาในการพิจารณาประมาณ 12 วัน หลังผ่านการอนุมัติจาก CCM ผู้ลงทุนจะต้องจัดทำตราบริษัท และส่งเอกสารให้ CCM ออกใบรับรอง เพื่อนำมาจดทะเบียนกับ Income Tax Department, Employment Provident Fund และ Social Security Organization ต่อไป

12. การท่องเที่ยว

มาเลเซียนับเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ทั้งแหล่งจำหน่ายสินค้า แหล่งท่องเที่ยว ธรรมชาติ ชายหาด และเกาะต่างๆ กระทรวงการท่องเที่ยวของมาเลเซีย (Ministry of Tourism) พยายามพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว รัฐบาลมาเลเซียกำหนดให้ปี 2550 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวมาเลเซีย เนื่องในโอกาสที่มาเลเซียได้รับเอกราชครบรอบ 50 ปี และตั้งเป้าหมายนักท่องเที่ยวในปี 2550 ให้ได้ 20 ล้านคน โดยมีคำขวัญ “Malaysia Welcomes the World”

แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของมาเลเซียได้แก่

- **กรุงกัวลาลัมเปอร์** เป็นเมืองหลวงของมาเลเซีย ได้รับสมญานามว่าเป็น “สวนสวรรค์แห่งแสงสี” (Garden City of Lights) นอกจากนี้ ยังเป็นศูนย์กลางการค้าที่ทันสมัย

- **ตึกเปโตรนัส** เป็นอาคารคู่ที่สูงที่สุดในโลกมีความสูง 421 เมตร เป็นตึกที่สูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเป็นอันดับ 4 ของโลก ภายในมีสำนักงานและแหล่งจำหน่ายสินค้า รวมทั้งเป็นศูนย์กลางการแสดง ศิลปะ

- **เมืองปูตราจายา** เป็นเขตการปกครองพิเศษ เป็นศูนย์กลางการเมืองและการปกครองแห่งใหม่ของ มาเลเซีย อยู่ห่างจากกรุงกัวลาลัมเปอร์ 25 กิโลเมตร รัฐบาลตั้งใจสร้างให้เป็นเมืองแห่งอนาคต จึงได้รับการพัฒนา ให้มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีทิวทัศน์สวยงามและการคมนาคมสะดวก

- **เกาะลังกาวิ** เป็นหมู่เกาะที่ประกอบด้วยเกาะจำนวน 104 เกาะอยู่ใกล้ฝั่งทะเลตะวันตกเฉียงเหนือ ของคาบสมุทรมลายู มีชายหาดที่สวยงามเหมาะแก่การพักผ่อน และสามารถเล่นกีฬาทางน้ำ รวมทั้งเป็นสถานที่ที่ เหมาะแก่การดำน้ำ นอกจากนี้ ยังมีสถานที่ที่น่าสนใจ เช่น สวนสาธารณะ พระราชวังฤดูร้อน อุทยานสวนนก

- **เกาะปีนัง** มีเมืองหลวงคือ George Town เป็นที่ตั้งของส่วนราชการและศูนย์กลางธุรกิจของรัฐ มี สถาปัตยกรรมที่ผสมผสานระหว่างตะวันตกกับตะวันออก มีชายหาดที่สวยงาม และเป็นสถานที่พักผ่อนอากาศที่ สำคัญของมาเลเซีย

ตารางที่ 4.16 จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยว ปี 2544-50 (9M)

	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550 (9M)
จำนวนนักท่องเที่ยว (ล้านคน)	12.8	13.3	10.6	15.7	16.4	17.5	15.6
+, - %	25.0	4.0	-20.4	48.5	4.6	6.8	21.3
รายได้ (ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)	6,374.1	6,784.5	5,602.9	7,803.0	8,437.8	9,888.5	n.a.
+, - %	39.7	6.4	-17.4	39.3	8.1	17.2	n.a.
รายได้ต่อหัวของนักท่องเที่ยว(ดอลลาร์ สหรัฐฯ/คน)	498.0	510.1	528.6	497.0	514.5	565.1	n.a.

ที่มา : Ministry of Tourism, Malaysia

ช่วง 9 เดือนแรกของปี 2550 มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมายังมาเลเซียทั้งสิ้น 15.6 ล้านคน เพิ่มขึ้น จากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 21.3 และคาดว่าจำนวนนักท่องเที่ยวในปี 2550 ทั้งปีจะมากถึง 20 ล้านคน ซึ่ง ตรงตามเป้าหมายที่รัฐบาลกำหนดไว้ โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมายังมาเลเซียสูงสุดคือ สิงคโปร์ จำนวน 7.8 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 9.4 รองลงมาได้แก่ อินโดนีเซีย 1.3 ล้านคน เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 49.5 และ

ไทย 1.2 ล้านคน ลดลงร้อยละ 17.6 เป็นที่น่าสังเกตว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมายังมาเลเซีย ส่วนใหญ่จะอยู่ในประเทศที่มีพรมแดนติดกับมาเลเซีย

จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมายังมาเลเซียจำแนกรายประเทศ

หน่วย : คน

	ประเทศ	2547	2548	2549	2550 (9M)
1.	สิงคโปร์	9,520,306	9,634,506	9,656,251	7,779,193
	+,- %	60.8	1.2	0.2	9.4
2.	อินโดนีเซีย	789,925	962,957	1,217,024	1,335,958
	+,- %	27.1	21.9	26.4	49.5
3.	ไทย	1,518,452	1,900,839	1,891,921	1,162,699
	+,- %	31.8	25.2	-0.5	-17.6
4.	บรูไน	453,664	486,344	784,446	808,204
	+,- %	110.4	7.2	61.3	52.4
5.	จีน	550,241	352,089	439,294	490,601
	+,- %	56.9	-36.0	24.8	71.4
6.	อินเดีย	172,966	225,789	279,046	315,705
	+,- %	19.2	30.5	23.6	57.3
7.	ญี่ปุ่น	301,429	340,027	354,213	272,182
	+,- %	41.2	12.8	4.2	5.1
8.	ออสเตรเลีย	204,053	265,346	277,125	222,814
	+,- %	41.2	30.0	4.4	8.1
9.	สหราชอาณาจักร	204,409	240,030	252,035	202,197
	+,- %	62.8	17.4	5.0	7.5
10.	เกาหลีใต้	91,270	158,177	189,464	166,995
	+,- %	97.4	73.3	19.8	20.8
	รวม	15,703,406	16,431,055	17,546,863	15,648,292
	+,- %	48.5	4.6	6.8	21.3

ที่มา : Ministry of Tourism, Malaysia

13. โอกาสทางธุรกิจ

จากภาวะเศรษฐกิจของมาเลเซียที่หลายฝ่ายคาดการณ์ตรงกันว่า จะยังคงขยายตัวสูงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่สถานการณ์ทางการเมืองก็มีเสถียรภาพมั่นคง แต่ด้วยเหตุที่มาเลเซียเริ่มขาดแคลนแรงงานและวัตถุดิบ รวมถึงความสามารถด้านการตลาดในหลายสาขาธุรกิจ ขณะที่ด้านเทคโนโลยีทั้งมาเลเซียและไทยมีความชำนาญต่างกัน จึงเป็นโอกาสที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุนสองฝ่ายจะร่วมมือกันได้

อุตสาหกรรมที่มาเลเซียมีศักยภาพสูงในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ได้แก่ สาขาอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ชิ้นส่วนยานยนต์ การแปรรูปยางพารา และปาล์มน้ำมัน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ามาเลเซียมีเทคโนโลยีสูงกว่าไทย แต่ไทยมีข้อได้เปรียบด้านวัตถุดิบ แรงงาน และทำเลที่ตั้งที่อยู่ใกล้ตลาดใหญ่คือ จีน

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจความคิดเห็นของนักลงทุนมาเลเซียส่วนหนึ่ง พบว่าปัญหาของมาเลเซียในการลงทุนในประเทศไทยคือ ด้านภาษา เนื่องจากแรงงานไทยส่วนใหญ่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ นักลงทุนยังมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยน้อยมาก นักลงทุนไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมายหรือทิศทางที่ชัดเจนของอุตสาหกรรมนั้นๆ ของไทย การหาผู้ลงทุนที่มีศักยภาพ รวมถึงขั้นตอนในการลงทุนและการขอส่งเสริมการลงทุน

ส่วนอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพเข้าไปลงทุนในมาเลเซีย ได้แก่

- การแปรรูปสินค้าเกษตรและอาหาร โดยเฉพาะสินค้าฮาลาล เพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

นับว่ามีสูงทางที่ดี เนื่องจากไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญของโลก ขณะที่ประชากรมุสลิมทั่วโลกมีประมาณ 1,800 ล้านคน หรือร้อยละ 25 ของประชากรโลก ซึ่งมีการบริโภคอาหารฮาลาลเป็นมูลค่ากว่า 2 แสนล้าน ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อปี

- **ภัตตาคารและร้านอาหารไทย** เป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่ตลาดยังเปิดกว้างสำหรับนักลงทุนไทย เนื่องจากชาวมาเลเซียกว่า 20 ล้านคน ค่อนข้างและชื่นชอบอาหารไทย รวมถึงร้านอาหารไทยก็ยังมีไม่มาก อย่างไรก็ตาม ในอนาคตรัฐบาลมาเลเซียมีนโยบายให้ร้านอาหารที่ชาวต่างชาติเป็นเจ้าของกิจการต้องร่วมทุนกับชาวมาเลเซีย รวมถึงต้องมีเงินทุนขั้นต่ำ 2.6 แสนดอลลาร์สหรัฐฯ แม้นโยบายใหม่ยังไม่มีผลบังคับใช้ แต่ผู้ประกอบการที่ต้องการลงทุนในธุรกิจนี้จำเป็นต้องติดตามอย่างใกล้ชิด

- **ธุรกิจท่องเที่ยว** เนื่องจากไทยและมาเลเซียมีพรมแดนติดกัน และชาวมาเลเซียนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยเฉพาะจังหวัดทางภาคใต้ จนทำให้ชาวมาเลเซียเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยสูงสุด โดยมีสัดส่วนกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด แสดงถึงโอกาสทางธุรกิจของไทยทั้งในด้านบริการท่องเที่ยว และกิจการเกี่ยวเนื่อง สำหรับช่วง 10 เดือนแรกของปี 2550 ชาวมาเลเซียเดินทางเข้ามาในประเทศไทยรวม 1.2 ล้านคน ลดลงจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 7.9

ตารางที่ 6.1 จำนวนนักท่องเที่ยวมาเลเซียที่เดินทางมาประเทศไทย ปี 2545-50 (10M)

	2545	2546	2547	2548	2549	2550(10M)
จำนวน (คน)	1,332,355	1,354,295	1,404,929	1,373,946	1,591,328	1,206,193
+, - %	12.4	1.6	3.7	-2.2	19.8	-7.9
สัดส่วนต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด (%)	12.3	13.4	12.0	11.9	11.5	10.4

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

- **การก่อสร้าง** แผนพัฒนาเศรษฐกิจของมาเลเซียฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2549-53) มีโครงการสร้างสาธารณูปโภคมากมาย เพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจในอนาคต จึงเป็นโอกาสให้ผู้รับเหมา ก่อสร้างของไทยที่จะขยายการลงทุนในมาเลเซียไม่ว่าจะเป็นการประมูลโครงการโดยตรง หรือการรับ ช่วงต่อ (Sub-Contract)
- **อุตสาหกรรมการผลิตต่างๆ** เพื่อป้องกันให้ผู้ผลิตสินค้าในมาเลเซีย ทั้งในรูปของการรับจ้างผลิตหรือจัดหาวัตถุดิบให้ อันจะนำไปสู่การดำเนินธุรกิจร่วมกันในอนาคต

สำหรับปัญหาสำคัญของนักลงทุนไทยในมาเลเซีย จากการสำรวจพบว่าแรงงานไร้ฝีมือในมาเลเซียค่อนข้างหายาก ส่วนใหญ่เป็นแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น พม่า หรือบังกลาเทศ และด้วยเหตุที่มาเลเซียประกอบด้วยชนหลายเผ่า ที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน มีฝีมือและความตั้งใจในการเรียนรู้งานแตกต่างกันมาก ขณะที่กฎหมายของมาเลเซียค่อนข้างเอื้อประโยชน์ให้แรงงาน การบริหารงานบุคคล จึงเป็นสิ่งท้าทายและต้องเข้าใจกฎหมายแรงงานอย่างดี การศึกษากฎหมาย การคัดเลือกผู้ร่วมทุนที่ดี และการเดินทางไปสำรวจกลุ่มทางการลงทุนด้วยตนเอง เป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการลงทุนในต่างประเทศทั้งหมด รวมถึงในมาเลเซียด้วย

14. นโยบายด้านอื่นๆของมาเลเซีย

มาตรการด้านภาษี

อัตราภาษีนำเข้าของมาเลเซียมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมากนับตั้งแต่ปี 2544 โดยจำนวนหนึ่งในสามของพิกัดอัตราภาษีศุลกากรยังคงไม่ผูกพันการลดภาษี (unbound) และมีช่องว่างระหว่างอัตราภาษีที่ผูกพัน (bound tariffs) กับอัตราภาษีที่เรียกเก็บจริง (applied tariffs) อยู่มาก ทำให้เกิดความไม่แน่นอนแก่ผู้นำเข้าและส่งออก เนื่องจากมีโอกาสที่ทางการจะเพิ่มภาษีให้สูงขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม อัตราภาษีนำเข้าที่เรียกเก็บจริงได้ลดลงมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงระดับค่าเฉลี่ยที่ 8.1% (applied MFN rate) ในปี 2548 เมื่อเทียบกับ 9.2% ในปี 2544 ยกเว้นสาขาอุตสาหกรรมรถยนต์

อัตราภาษีที่ผูกพันภายใต้ WTO มีประมาณ 63% ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกษตร อาหาร และสิ่งทอ สำหรับโควตาภาษีไม่มีการใช้ในทางปฏิบัติ จากการที่มาเลเซียได้เจรจาความตกลงทวิภาคีและพหุภาคีในภูมิภาค มีแนวโน้มว่า ข้อตกลงเขตการค้าเสรีเหล่านี้จะทำให้มาเลเซียลดอัตราภาษีนำเข้าที่ให้สิทธิพิเศษตามความตกลง และมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกอื่น ๆ ที่ต้องใช้อัตราภาษีแบบไม่เลือกปฏิบัติภายใต้ WTO (MFN rate) ทั้งนี้ ในปี 2548 อัตราภาษีผูกพันโดยรวมของมาเลเซีย (Overall bound rate) คือ 16.2% โดยสินค้าเกษตร (HS 01-24) มีอัตราอยู่ที่ 11.9% และสินค้าอุตสาหกรรม (HS 25-97) 17.1%

ในปี 2548 มาเลเซียได้ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้า ได้แก่ ถูมือแพทย์ พรม เครื่องแก้ว และวัสดุสำเร็จรูปสำหรับอุตสาหกรรมสินค้าที่ทำด้วยไม้ และได้ลดภาษีวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเสื้อผ้าและยาฆ่าแมลงจาก 10%-35% เป็น 5%-30%

ปัจจุบัน 57.8% ของรายการสินค้าทั้งหมดไม่ต้องเสียภาษีนำเข้า ทั้งนี้ สินค้าที่มีอัตราภาษีต่ำหรือไม่ต้องเสียภาษี ได้แก่ วัตถุดิบ เครื่องจักร อาหารที่จำเป็น และยารักษาโรค ส่วนสินค้าที่ยังเสียภาษีนำเข้าสูงเป็นสินค้าในอุตสาหกรรมที่ได้รับปกป้องและสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น รถยนต์ สิ่งทอ เสื้อผ้า เครื่องหนัง อาหารและเครื่องดื่ม รวมทั้ง สินค้านำเข้าที่แข่งขันกับสินค้าที่ผลิตในประเทศ สินค้าที่มีอัตราภาษีสูงกว่า 20% มีจำนวน 16.9% ของรายการสินค้าทั้งหมด และมีสินค้าหลายรายการที่ยังมีอัตราภาษีสูงกว่า 100% ในกรณีสินค้าเหล็กและเหล็กกล้า มีบางรายการที่มีอัตราภาษีสูงถึง 50%

ปัจจุบัน มาเลเซียใช้ระบบการแยกพิกัดศุลกากร (Tariff Classification) 2 ระบบ คือ ระบบที่ใช้สำหรับการค้าภายในอาเซียน และระบบ Harmonized System สำหรับการค้ากับประเทศอื่น (ระดับ 6 หลัก) โดยในอนาคต มาเลเซียมีเป้าหมายที่จะดำเนินการภายใต้ระบบเดียวคือในระดับ 9 หลัก เพื่อลดความยุ่งยากในการนำเข้า

สำหรับในอาเซียน ภาษีภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียนจะมีอัตราที่ต่ำกว่าอัตรา MFN มาก โดยอัตราภาษีเฉลี่ยของสินค้าที่อยู่ในตารางการลดภาษี (Inclusion List: IL) ซึ่งปัจจุบันครอบคลุม 97% ของรายการสินค้าทั้งหมด เท่ากับ 2.9% และมีกำหนดที่ต้องลดให้เหลือ 0% ภายในปี 2553 ทั้งนี้ ในปี 2548 สมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศ ซึ่งรวมถึงมาเลเซีย มีรายการสินค้าที่อยู่ใน IL 98.99% ที่มีอัตราภาษีระหว่าง 0-5% นอกจากนี้ ภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียนกับประเทศอื่น เช่น อาเซียน-จีน มาเลเซียต้องลดภาษีเกือบทุกรายการในตารางการลดภาษีปกติ (Normal Track) ให้เหลือ 0% ภายในปี 2553 และในตารางสินค้าอ่อนไหว (Sensitive Track) ภายในปี 2561

โครงสร้างภาษี MFN ของมาเลเซีย (%)

	MFN 2544	MFN 2548
1. สัดส่วนของพิกัดภาษีที่ผูกพัน (% ของพิกัดทั้งหมด)	63.5	63.5 ^d

	MFN 2544	MFN 2548
สินค้าเกษตรใน WTO
สินค้าที่ไม่ใช่เกษตรใน WTO
พิกัดภาษีที่ไม่เสียภาษี (% ของพิกัดทั้งหมด)
พิกัดภาษีที่ไม่คิดตามมูลค่า (% ของพิกัดทั้งหมด)
2. อัตราภาษีที่เก็บจริงเฉลี่ย	9.2	8.1
สินค้าเกษตร (HS01-24)	3.5	3.2
สินค้าอุตสาหกรรม (HS25-97)	9.9	8.7
สินค้าเกษตรใน WTO	3.3	3.2
สินค้าที่ไม่ใช่เกษตรใน WTO	9.9	8.7
สิ่งทอและเสื้อผ้า	15.3	12.6

ที่มา: จากการคำนวณของ WTO โดยใช้ข้อมูลของทางการมาเลเซีย

มาตรการที่มีใช้ภาษี

การจำกัดการนำเข้า การกำหนดโควตา การออกใบอนุญาตการนำเข้า และมาตรการพิเศษ ได้แก่ มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด และการอุดหนุน (Anti-Dumping and Countervailing Measures) เป็น มาตรการที่มาเลเซียนำมาใช้ปฏิบัติภายใต้กฎเกณฑ์ของ WTO โดยมีกฎหมายภายในประเทศเกี่ยวกับเรื่อง ดังกล่าว สำหรับมาตรการปกป้อง (safeguard measure) ยังอยู่ระหว่างการพิจารณาจัดทำร่างกฎหมาย ภายในประเทศ

การจำกัดการนำเข้า

ภายใต้ The Customs Order (1998) มาเลเซียมีการจำกัดการนำเข้าสินค้า 4 ประเภท ได้แก่

- สินค้าห้ามนำเข้าเด็ดขาด ด้วยเหตุผลทางศาสนา ความมั่นคง สุขภาพและสิ่งแวดล้อม มีจำนวน 14 รายการ
- สินค้าที่ต้องขอใบอนุญาตก่อนนำเข้า ด้วยเหตุผลส่วนใหญ่ด้านสุขภาพ สุขอนามัย ความมั่นคง สิ่งแวดล้อม หรือทรัพย์สินทางปัญญา เช่น เนื้อไก่ และเนื้อวัว ซึ่งต้องมาจากแหล่งผลิตที่ได้รับการรับรองว่าเป็นฮาลาล ไข่ ข้าว น้ำตาล ซีเมนต์ ประทัด เทปแม่เหล็ก วัตถุระเบิด ไม้ หมวกกันน็อค เพชร เครื่องสีข้าว เครื่องถ่ายเอกสารสี อุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคมบางประเภท อาวุธ กระสุน เครื่องจักรขนาดใหญ่ที่ใช้ในการก่อสร้าง ยกเว้น เครื่องจักรที่ไม่มีผลิตภายในประเทศ และ เซลล์คาริน นอกจากนี้ การขออนุญาตนำเข้าสินค้าบางประเภทยังมี วัตถุประสงค์เพื่อปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศ เช่น รถยนต์ รถบรรทุก และจักรยานยนต์ ซึ่งต้องขออนุญาต จาก MITI เพื่อจำกัดปริมาณการนำเข้าและเปิดโอกาสให้บริษัทชาวมาเลเซียเท่านั้นที่สามารถขายและให้บริการ ภายในประเทศ
- สินค้าที่จำกัดการนำเข้าชั่วคราวเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมในประเทศ เช่น นม กาแฟ แป้งธัญพืช เส้นลวด เคเบิล เหล็กและเหล็กกล้าบางประเภท
- สินค้าที่นำเข้าได้ต่อเมื่อตรงตามเงื่อนไขบางประการ เช่น สัตว์มีชีวิต ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ พืช ผลิตภัณฑ์จากพืช บุหรี่ ดิน ปุยคอก เสื้อเกราะกันกระสุน เครื่องใช้ไฟฟ้า เซมิคอนดักเตอร์ และอาวุธเลียนแบบ ประมาณ 27% ของรายการสินค้า (ส่วนใหญ่ได้แก่สินค้าประเภทสัตว์ ผัก ไม้ เครื่องจักร ยานยนต์ อุปกรณ์การขนส่ง และอาวุธ) ต้องขอใบอนุญาตการนำเข้า (Import Licensing) ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่ให้โดยอัตโนมัติ (Non-automatic) โดยกรมศุลกากรมาเลเซีย (Royal Customs Malaysia) กระทรวงการคลัง มีอำนาจในการ

ออกใบอนุญาต ในขณะที่ MITI และกระทรวงอื่นๆที่ดูแลสินค้าโดยเฉพาะ เป็นหน่วยงานที่บริหารระบบการออกใบอนุญาตนำเข้า

โควตาภาษี

มาเลเซียมีสินค้า 19 ประเภท (73 รายการ) ที่ถูกกำหนดโควตาภาษี (Tariff rate quotas: TRQ) ได้แก่ สินค้าปศุสัตว์ ผลิตภัณฑ์จากนม ยาสูบ กะหล่ำปลี กาแฟ แป้งสาลี และน้ำตาล แต่ไม่มีการใช้จริงในทางปฏิบัติ

ภาษีทางอ้อม

ในทางปฏิบัติ มาเลเซียมีการเก็บภาษีสรรพสามิต (Excise tax) สำหรับสินค้านำเข้าและสินค้าที่ผลิตในประเทศเหมือนกัน ยกเว้นการคืนภาษีสรรพสามิต 50 % ให้แก่ผู้ผลิตรถยนต์แห่งชาติ ซึ่งจัดว่าเป็นมาตรการที่มีใช้ภาษีประเภทหนึ่ง

การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ

นโยบายการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐของมาเลเซียสอดคล้องกับนโยบายแห่งชาติเรื่องการสร้างชาติ คือมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการเข้าไปมีส่วนร่วมของชาวมาเลย์ (ภุมิบุตร) ในเศรษฐกิจ ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีไปสู่อุตสาหกรรมท้องถิ่น ลดการไหลออกของเงินตราต่างประเทศ สร้างโอกาสให้บริษัทด้านการให้บริการในประเทศ และเสริมสร้างศักยภาพในการส่งออก ทั้งนี้ ต่างชาติสามารถเข้าร่วมการประมูลในโครงการของรัฐได้ก็ต่อเมื่อไม่มีสินค้าและบริการนั้นภายในประเทศ การประมูลของชาวมาเลย์จะได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษ โดยมีสัดส่วนตั้งแต่ 10% สำหรับโครงการที่มีมูลค่า 1 แสนริงกิต ถึง 2.5% สำหรับโครงการที่มีมูลค่าเกินกว่า 15 ล้านริงกิต ส่วนสินค้าที่ผลิตในประเทศจะได้รับสิทธิพิเศษตั้งแต่ 10% สำหรับโครงการที่มีมูลค่าต่ำกว่า 10 ล้านริงกิตถึง 3% สำหรับโครงการที่มีมูลค่าสูงขึ้นไป ซึ่งในการประมูลจะเชิญเฉพาะผู้ผลิตในประเทศเท่านั้น เพื่อไม่ให้เกิดการแข่งขันกับต่างชาติ ในกรณีที่มีผู้ประมูลในประเทศไม่มีผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ภาครัฐจะอนุญาตให้มีการประมูลร่วมกัน (Joint-venture bids) ระหว่างผู้ประมูลในประเทศและต่างชาติเพื่อส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยี

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐคือ กระทรวงการคลัง การจัดซื้อสินค้าและบริการที่มีมูลค่าตั้งแต่ 2 แสนริงกิตขึ้นไปต้องมีการเปิดการประมูล โดยในปี 2543 รัฐบาลได้เริ่มใช้ระบบการประมูลผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Procurement System: eP system) เพื่อส่งเสริมการแข่งขันระหว่างผู้เข้าร่วมประมูลและเร่งรัดการประมูลให้เร็วขึ้น นอกจากนี้ บริษัทในสังกัดของรัฐ เช่น Petronas, Telecom Malaysia, Tenaga Nasional ต้องได้รับการอนุมัติจากรัฐ (กระทรวงการคลัง) ก่อนเมื่อมีการซื้อสินค้าและบริการที่มีมูลค่าตั้งแต่ 100 ล้านริงกิตขึ้นไป

การซื้อขายโดยองค์กรรัฐ (State Trading)

องค์กรของรัฐที่ทำหน้าที่ซื้อขายข้าว คือ Padi National Berhad (BERNAS) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2537 โดยรับผิดชอบต่อจาก The National Paddy and Rice Board ซึ่งจะมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการนำเข้าข้าวเป็นระยะเวลา 15 ปี นับตั้งแต่ปี 2539 นอกจากนี้ BERNAS ยังดำเนินการด้านต่างๆทางสังคมในนามของรัฐบาล เช่น การรักษาระดับข้าวในสต็อก การรับซื้อข้าวเปลือกและการรับประกันราคาข้าวเปลือกจากเกษตรกร รวมทั้ง ดำเนินการสีข้าวและควบคุมราคาขายปลีกในประเทศ

มาตรการด้านการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า (TRIMs)

ตามข้อผูกพันภายใต้ความตกลงว่าด้วยมาตรการด้านการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการค้า (Trade-related Investment Measures: TRIMs) ขององค์การการค้าโลก มาเลเซียได้ยกเลิกมาตรการดังกล่าวทั้งหมดภายในสิ้นปี 2546 รวมทั้งข้อกำหนดให้ใช้วัตถุดิบภายในประเทศ (รวมถึงอุตสาหกรรมยานยนต์) ซึ่งเชื่อมโยงกับสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน ในขณะเดียวกัน มาเลเซียได้ดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมการเชื่อมโยงสายการผลิตให้ครบวงจร โดยการสนับสนุนการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อม เช่น โครงการ Industrial Linkage Programme (ILP) ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาอุตสาหกรรมในลักษณะ Cluster มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนา SMEs ในประเทศ ให้เป็นผู้ขายชิ้นส่วน ส่วนประกอบ และให้บริการที่เชื่อถือได้ในอุตสาหกรรมหลัก โดยการให้สิทธิพิเศษทางภาษี รวมถึงการให้การสนับสนุนด้านการพัฒนาเทคโนโลยี การยกระดับฝีมือแรงงาน การพัฒนาตลาดส่งออก และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์การขนส่ง เครื่องจักรกล และสินค้าที่ใช้ทรัพยากรในประเทศ ถึงแม้โครงการดังกล่าวจะไม่มีข้อกำหนดเรื่องการใช้วัตถุดิบในประเทศ แต่มีส่วนสนับสนุนให้ผู้ผลิตใช้วัตถุดิบภายในประเทศมากกว่าการนำเข้า โดยผ่านเครื่องมือทางการเงิน เทคนิคและความช่วยเหลือด้านอื่นๆ

มาตรฐานและข้อกำหนดทางเทคนิคอื่น

หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการกำหนดมาตรฐานและการรับรองระบบของมาเลเซีย คือ กรมมาตรฐานมาเลเซีย (The Department of Standards Malaysia: DSM) ภายใต้กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม (The Ministry of Science, Technology and Innovation) มีหน้าที่ในการส่งเสริมมาตรฐาน การจัดทำมาตรฐาน (Standardization) และการรับรองระบบ (Accreditation) เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ DSM ได้มอบหมายให้ SIRIM Berhad ซึ่งเป็นบริษัทของรัฐบาล เป็นหน่วยงานพัฒนามาตรฐานแห่งชาติ ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายมาตรฐานของมาเลเซีย (The Standards of Malaysia Act) โดย DSM รับผิดชอบด้านนโยบายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำมาตรฐานและการดำเนินงาน ในขณะที่ SIRIM Berhad รับผิดชอบทางด้านเทคนิค ทั้งนี้ SIRIM Berhad ถือเป็นตัวแทนของรัฐบาลมาเลเซียในการเข้าร่วมในคณะทำงานด้านมาตรฐานระหว่างประเทศและในภูมิภาค รวมทั้งทำหน้าที่เป็น WTO/TBT enquiry point และเผยแพร่มาตรฐานของมาเลเซียต่อสาธารณะ

ในปี 2547 DSM ได้จัดทำแผนปฏิบัติการด้านยุทธศาสตร์และมาตรฐานแห่งชาติเพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างกิจกรรมด้านมาตรฐานของมาเลเซียจนถึงปี 2563 โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและการประยุกต์ใช้มาตรฐานของมาเลเซียให้กว้างขวาง รวมทั้งสนับสนุนการเข้าร่วมในกิจกรรมมาตรฐานระหว่างประเทศ โดยมาเลเซียได้เป็นสมาชิกใน The International Organization of Standardization, International Electrotechnical Commission, International Telecommunications Union และ Codex Alimentarius Commission และมีความคืบหน้าในการปรับประสานมาตรฐานของมาเลเซียให้สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศตามข้อผูกพันขององค์การการค้าโลกภายใต้ความตกลง TBT ในระดับหนึ่ง

มาตรฐานของมาเลเซียทั้งหมดเป็นแบบสมัครใจ หากไม่มีกำหนดไว้ในกฎระเบียบทางเทคนิคเฉพาะ (มาตรฐานบังคับ 123 มาตรฐานจากทั้งหมด 3,793 มาตรฐาน รวมถึงมาตรฐานระหว่างประเทศที่อ้างอิงในกฎระเบียบทางเทคนิคอีก 94 มาตรฐาน ซึ่งถือเป็นมาตรฐานบังคับ) สินค้าที่ต้องมีคุณสมบัติตามกฎระเบียบทางเทคนิค ได้แก่ อุปกรณ์การขนส่ง อุปกรณ์ไฟฟ้า สินค้าเพื่อความปลอดภัยของผู้บริโภค และอุปกรณ์โทรคมนาคม ประมาณ 51% ของมาตรฐานมาเลเซียได้ปรับประสานให้สอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ เมื่อเดือนพฤษภาคม 2548 เพิ่มขึ้นจาก 35% ในปี 2544 นอกจากนี้ ประมาณ 80% ของมาตรฐานใหม่ที่พัฒนาขึ้นในแต่ละปียังสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ

การประเมินความสอดคล้อง (Conformity Assessment)

DSM เป็นหน่วยงานรับรองระบบงานแห่งชาติ (National Accreditation Body) มีหน้าที่รับผิดชอบการรับรองระบบงานขององค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสอดคล้องทั้งหมด โดยใช้เกณฑ์และกระบวนการในการรับรองระบบงานซึ่งผ่านการอนุมัติโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม ทั้งนี้หนึ่งในหน่วยงานประเมินความสอดคล้องที่สำคัญของมาเลเซีย คือ SIRIM QAS International Sdn Bhd ซึ่งทำหน้าที่ออกใบรับรอง ตรวจสอบ และให้บริการทดสอบ โดยสอดคล้องกับมาตรฐานและแนวทางในการดำเนินงานสากล

การออกใบรับรองสินค้าฮาลาล

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีบทบาทนำในการพัฒนาการออกใบรับรองสินค้าฮาลาล ซึ่งสะท้อนให้เห็นวัตถุประสงค์ของรัฐบาลที่ต้องการจะพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางสำหรับสินค้าฮาลาล สินค้าประเภทเนื้อสัตว์ทั้งหมด รวมทั้ง ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากเนื้อสัตว์ เป็ด ไก่ ไข่ และผลิตภัณฑ์จากไข่ ต้องได้รับใบรับรองฮาลาลจาก Department of Islamic Development Malaysia (JAKIM) หลังจากมีการตรวจสอบโรงงานและได้รับข้อเสนอแนะร่วมกันระหว่าง Department of Islamic Development และ JAKIM นอกจากนี้ ผู้ผลิตอาหารยังได้รับการส่งเสริมให้ผลิตสินค้าโดยมีมาตรฐานในระดับสากล ได้แก่ ISO 9000, Codex Alimentarius, the Quality Assurance Programme, Hazard Analysis and Critical Control Point (HACCP), Good Hygienic Practice (GHP) และ Sanitation Standard Operating Procedures (SOPs)

เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2552 นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้เป็นประธานในพิธีเปิดงาน Malaysian International Halal Showcase (MIHAS) ครั้งที่ 6 ได้เสนอแนะให้ภาคเอกชนของมาเลเซียควรสร้างเครือข่ายกับยี่ห้อของสินค้าฮาลาลที่มีชื่อเสียงในระดับโลก โดยการเข้าไปถือหุ้นหรือควรวรรวมกิจการ อีกทั้งควรใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของมาเลเซียกับประเทศสมาชิกองค์การการประชุมอิสลาม (OIC) ประเทศในภูมิภาคแอฟริกา และจีน และยังเห็นว่า มาเลเซียมีความได้เปรียบด้านอุตสาหกรรมฮาลาลเพราะเป็นประเทศมุสลิมสายกลาง ซึ่งมีระบบเศรษฐกิจแบบเปิด มีโครงสร้างพื้นฐานที่ดี มีภาคอุตสาหกรรมที่แข็งแกร่ง และมีระบบมาตรฐานการออกใบรับรองและสัญลักษณ์ผลิตภัณฑ์ฮาลาลที่ได้รับการยอมรับในระดับโลก นอกจากนี้ มาเลเซียกำลังมุ่งพัฒนาระบบมาตรฐานฮาลาลให้ครอบคลุมอุตสาหกรรมยา การขนส่ง (logistics) และบริการด้านการจัดเลี้ยงด้วย

กฎระเบียบด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and Phytosanitary Regulations)

มาเลเซียมีหน่วยงานที่รับผิดชอบด้าน SPS 3 แห่ง ได้แก่ (1) The Macro and Strategic Planning Division ภายใต้กระทรวงเกษตร รับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพืช ปศุสัตว์ และประมง รวมทั้งเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจในการออกกฎระเบียบด้าน SPS ของมาเลเซีย (2) The Food Quality Control Division ภายใต้กระทรวงสาธารณสุข รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของอาหาร (3) The Department of Veterinary Services รับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ โดยดำเนินการมาตรการ SPS ภายใต้กฎหมาย The Plant Quarantine Act 1976, The Rules of Plant Quarantine 1981, The Animal Ordinance 1953, The Fisheries Act 1953, The Food Act 1983 และ The Food Regulations 1985

มาเลเซียใช้มาตรการ SPS กับการค้าสินค้าประเภทพืช ผลิตภัณฑ์จากป่าน้ำมัน อาหาร ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ และอาหารทะเล รวมทั้งมีข้อกำหนดเรื่องการปิดฉลากข้อมูลโภชนาการสำหรับสินค้าบางรายการ เช่น ซีเรียล ขนมปัง นม อาหารกระป๋อง น้ำผลไม้ น้ำอัดลม และน้ำสลัด เป็นต้น และเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่อง SPS ของประเทศผู้นำเข้า มาเลเซียได้ดำเนินการเรื่องการรับรองระบบ (Accreditation Scheme) สำหรับสินค้าประเภทพืชไร่ ปศุสัตว์ และประมง ภายใต้ The Farm Certification Scheme for Good Agricultural

Practices, Livestock Farms Certification Scheme (SALT) และ Malaysian Aquafarm Certification Scheme (SPLAM)

ทรัพย์สินทางปัญญา

มาเลเซียเข้าเป็นสมาชิกของ The World Intellectual Property Organization (WIPO) เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2532 และเป็นสมาชิกใน The Paris Convention 1883 เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2532 The Berne Convention 1886 เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2533 รวมทั้งได้ลงนามในความตกลง WTO TRIPS เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2538 ในปี 2543 มาเลเซียได้แก้ไขกฎหมาย The Copyright Act, The Patents Act และ The Trade Marks Act รวมถึงกฎหมายเรื่อง Layout designs of integrated circuits และ Geographical Indication เพื่อให้สอดคล้องกับข้อผูกพันใน TRIPS นอกจากนี้ยังมีกฎหมาย The Optical Discs Act 2000 เพื่อควบคุมผู้ผลิตผลงานลิขสิทธิ์และปราบปรามการปลอมแปลงสินค้า หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา คือ The Intellectual Property Corporation จัดตั้งขึ้นในปี 2546 โดยรับหน้าที่ต่อจาก The Intellectual Property Division ซึ่งอยู่ภายใต้ The Ministry of Domestic Trade and Consumer Affairs

15. เศรษฐกิจของมาเลเซียในปี 2552

รัฐบาลมาเลเซียเตรียมออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจรอบ 2 ในเดือนมีนาคม 2552 มาเลเซียเน้นการลงทุนในเวียดนาม เกี่ยวกับความร่วมมือด้านแรงงานกับอินเดีย และแลกเปลี่ยนสินค้ากับเกาหลีเหนือ

สถานการณ์ทั่วไปด้านเศรษฐกิจ

ในปี 2552 ประมาณการส่งออกอัตราเจริญเติบโตที่ร้อยละ 3.5 มีการเร่งเบิกจ่ายงบประมาณทั้งหมดในปี 2552 และนำไปใช้ในโครงการเร่งด่วน องค์กรประกอบสำคัญในการลดผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ คือ ระดับสินเชื่อ และโอกาสในการจ้างงาน มาเลเซียยืนยันว่า ภาคการเงินและการธนาคารของประเทศได้รับผลกระทบบ้างแต่ภาคการผลิตที่ได้รับผลกระทบชัดเจนคือ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และพลาสติก ในขณะเดียวกันได้จัดโครงการช่วยเหลือในการประกันสินเชื่อสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME Assistance Guarantee Scheme – SAGS) มูลค่า 2,000 ล้านริงกิต และยืนยันว่าธนาคารยังคงเข้มแข็งสามารถปล่อยเงินกู้ได้ตามปกติ นอกจากนี้ มาเลเซียมีการผลักดันโครงการพัฒนาเขตเศรษฐกิจชายฝั่งตะวันออก (East Coast Economic Region – ECER) มาเลเซียมีแผนออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจรอบที่ 2 ซึ่งมีชื่อเรียกจริงให้เน้นการแก้ไขในเศรษฐกิจจุลภาค โดยเฉพาะ การลดภาษี และลดราคาน้ำมัน

มาเลเซียออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจรอบ 2

มาเลเซียออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจรอบที่ 2 มูลค่า 60,000 ล้านริงกิต โดยมีเป้าหมายหลัก 4 ด้าน คือเพื่อลดการว่างงาน บรรเทาความยากลำบากของประชาชน ช่วยเหลือภาคเอกชนในการเผชิญภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ และเสริมสร้างศักยภาพของประเทศในอนาคต ในรูปแบบร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปี 2552 ซึ่งมุ่งให้ความช่วยเหลือกับภาคธุรกิจและประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ มาตรการนี้ส่งผลให้รัฐบาลต้องขาดดุลงบประมาณเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 4.8 เป็นร้อยละ 7.6 ในปี 2552 เศรษฐกิจของมาเลเซียจะเติบโตร้อยละ 0.3

มาเลเซียออกมาตรการเศรษฐกิจติดต่อกันถึง 3 ชุดในช่วงเวลา 6 เดือน สะท้อนให้เห็นว่าวิกฤตการเงินโลกส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของมาเลเซียในระดับที่รุนแรงมาก

รายละเอียดโครงการมีดังนี้ คือ

หมวดที่ 1 การลดการว่างงานและเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน (2,000 ล้านริงกิต)

1. การลดการว่างงานและเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน จำนวน 2,000 ล้านริงกิต โดยการจัดฝึกอบรม พัฒนาแรงงานและสร้างโอกาสในการจ้างงานกว่า 163,000 ราย ช่วยเหลือผู้ถูกเลิกจ้างให้มีโอกาสได้รับการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งจัดตั้งและปรับปรุงศูนย์จัดหางานจำนวนมาก (สร้างใหม่ 22 แห่ง ปรับปรุง 109 แห่ง) เพื่อให้แรงงานสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร โดยแรงงานในมาเลเซียถูกเลิกจ้างในปี 2552 จำนวน 30,650 คน

2. สร้างการจ้างงานในภาครัฐ รวม 63,000 ตำแหน่ง บรรจุพนักงานในตำแหน่งที่ว่าง 50,000 ตำแหน่ง โดยคณะกรรมการข้าราชการจะเป็นผู้ดำเนินการเลือกและจัดสรรให้กับหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งจัดจ้างพนักงานของรัฐตามสัญญาจ้างเพิ่ม 13,000 ราย ซึ่งรัฐบาลจะไม่ยกเลิกการต่อสัญญาจ้างพนักงานของรัฐนอกจากจะกระทำผิดวินัยหรือผลงานไม่เป็นที่พอใจ

3. สร้างโอกาสทางการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา สนับสนุนให้ประชาชนศึกษาต่อปริญญาโทและปริญญาเอก จำนวน 10,000 ราย โดยรัฐบาลจะสนับสนุนค่าเล่าเรียนและทุนวิจัยให้แก่ผู้ที่ศึกษาระดับปริญญาเอก คนละ 20,000 ริงกิต จำนวน 500 ราย ส่วนผู้ที่ศึกษาปริญญาโทจะได้รับคนละ 10,000 ริงกิต นอกจากนี้ยังมีการเพิ่มการสนับสนุนกลุ่มภูมิบุตรที่สำเร็จการศึกษาด้านธุรกิจให้จัดตั้งธุรกิจเพิ่มอีก 400 ราย

4. ลดแรงงานต่างชาติ จะจัดเก็บภาษีสำหรับแรงงานต่างชาติเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ในทุกภาคธุรกิจ ยกเว้น การก่อสร้าง การเพาะปลูก และพนักงานทำความสะอาด โดยภาษีดังกล่าวนายจ้างต้องเป็นผู้รับผิดชอบ เพื่อกดดันให้นายจ้างหันมาใช้แรงงานท้องถิ่น และจะคืนภาษีสำหรับแรงงานต่างชาติให้กับนายจ้าง กรณี ยกเลิกสัญญาจ้าง ก่อนกำหนด และการระงับออกใบอนุญาตให้กับบริษัทตัวแทนจัดหาแรงงานต่างชาติ และหน่วยงานของรัฐจะเพิ่มความเข้มงวดตามเงื่อนไขในการจัดหาแรงงานต่างชาติ

อย่างไรก็ตาม แรงงานต่างชาติยังคงมีความสำคัญต่อมาเลเซีย เห็นได้จากการที่รัฐบาลผ่อนผันการบังคับใช้มาตรการดังกล่าวออกไปอีก

หมวดที่ 2 บรรเทาความยากลำบากของประชาชน (10,000 ล้านริงกิต)

1. เพิ่มการมีที่อยู่อาศัยของตนเอง โดยยินยอมให้ผู้ซื้อบ้านสามารถนำดอกเบี้ยเงินกู้มาลดหย่อนภาษีได้ สูงสุด 10,000 ริงกิต ต่อปี เป็นเวลา 3 ปี ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นธุรกิจที่อยู่อาศัย

2. พัฒนาสาธารณูปโภค โดยการเร่งดำเนินโครงการตามแผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 9 โดยเฉพาะโครงการ ที่ทำได้ทันที และประชาชนได้รับประโยชน์ การจัดสรรงบประมาณ 200 ล้านริงกิต เพื่อซ่อมบำรุงรักษาอาคารที่อยู่อาศัยของรัฐบาล และการจัดสรรงบประมาณ มูลค่า 150 ล้านริงกิต เพื่อปรับปรุงบ้านพัก สวัสดิการ สถานีดับเพลิง ห้องน้ำสาธารณะ มัสยิด และจุดบริการนักท่องเที่ยว

3. ออกพันธบัตรรัฐบาล มูลค่า 5,000 ล้านริงกิต ในปี 2552 ซึ่งพันธบัตรดังกล่าวมีอายุ 3 ปี ผลตอบแทนร้อยละ 5 และจ่ายผลตอบแทนเป็นรายไตรมาส โดยประชาชนทั่วไปที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไป สามารถซื้อได้ในวงเงินระหว่าง 1,000 – 50,000 ริงกิต เพื่อเพิ่มรายได้ของประชาชน

4. ปรับปรุงสาธารณูปโภคในโรงเรียน 752 แห่ง โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบท มูลค่า 1,950 ล้านริงกิต โดยงบประมาณ 300 ล้านริงกิต จะใช้ในการปรับปรุงโรงเรียนภายใต้การอุดหนุนของรัฐบาล อาทิ โรงเรียนสอนศาสนา และโรงเรียนของเชื้อชาติต่างๆ

5. โครงการในรัฐซาบฮาร์ และรัฐซาราวัก มูลค่า 1,200 ล้านริงกิต เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และเพิ่มกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยมีโครงการในรัฐซาราวัก อาทิ การขยายสนามบิน Sibul ซ่อมแซมและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานที่เสียหาย ากน้ำท่วม รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างโรงเรียน และโครงการในรัฐซาบฮาร์ อาทิ การสร้างระบบส่งไฟฟ้าที่เมืองโกตากินะบะลู และปรับปรุงโรงเรียน ถนน และสะพาน รวมทั้งแก้ไขปัญหาบริการสาธารณสุข

6. **โครงการสินเชื่อเพื่อรายจ่ายย่อย (Microcredit)** เป็นการเพิ่มวงเงินการให้กู้ตามโครงการสินเชื่อเพื่อรายจ่ายย่อยอีก 300 ล้านบาท (จากเดิม 1,500 ล้านบาท) เน้นช่วยเหลือเกษตรกรและนักธุรกิจในพื้นที่ชนบท และการจัดตั้งกองทุนเพื่อสวัสดิการชาวปรพมง มูลค่า 2 ล้านบาท

7. **ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส** โดยการจัดสรรงบประมาณให้กับผู้ด้อยโอกาสเพิ่มอีก 20 ล้านบาท เพื่อปรับปรุงสาธารณูปโภคของศูนย์ดูแลเด็กและผู้สูงอายุ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มเติมจากงบประมาณประจำปี 2552 จัดสรรไว้ 830 ล้านบาท

8. **รับรองสวัสดิการของผู้ถูกเลิกจ้าง** โดยการเพิ่มวงเงินยกเว้นภาษีจากเงินที่ได้รับจากการถูกเลิกจ้างจาก 6,000 บาท เป็น 10,000 บาท

หมวดที่ 3 ช่วยเหลือภาคเอกชนในการเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจ (29,000 ล้านบาท)

1. **จัดตั้งโครงการประกันเงินทุนดำเนินงาน (Working Capital Guarantee Scheme)** มูลค่า 5,000 ล้านบาท เพื่อจัดสรรให้เป็นเงินดำเนินการให้กับบริษัทที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 20 ล้านบาท โดยรัฐบาลจะประกันความเสี่ยงให้ร้อยละ 80 ส่วนสถาบันการเงินจะรับความเสี่ยงร้อยละ 20 ซึ่งวงเงินกู้สูงสุดไม่เกิน 10 ล้านบาท ระยะเวลาชำระคืนไม่เกิน 5 ปี

2. **จัดตั้งโครงการกองทุนประกันการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม (Industry restructuring Guarantee Fund Scheme)** มูลค่า 5,000 ล้านบาท เพื่อจัดสรรให้กับบริษัทที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 20 ล้านบาท โดยรัฐบาลจะประกันความเสี่ยงร้อยละ 80 ส่วนสถาบันการเงินจะรับความเสี่ยงร้อยละ 20 ซึ่งวงเงินกู้สูงสุดไม่เกิน 50 ล้านบาท ระยะเวลาชำระคืนไม่เกิน 10 ปี สำหรับบริษัทขนาดใหญ่รัฐบาลจะประกันความเสี่ยงให้ร้อยละ 50

3. **อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงตลาดทุน** โดยการจัดตั้งสถาบันประกันด้านการเงิน (Financial Guarantee Institution) เพื่อช่วยเหลือบริษัทที่ต้องการเพิ่มทุนจากตลาดพันธบัตรและเป็นการพัฒนาตลาดพันธบัตรในประเทศด้วย ทั้งนี้คาดหวังว่ามาตรการนี้จะทำให้พันธบัตรในประเทศมีมูลค่าเพิ่มขึ้น 15,000 ล้านบาท

4. **ดึงดูดนักลงทุนรายใหญ่ และผู้เชี่ยวชาญ** โดยอนุญาตให้ผู้นำพักถาวรในมาเลเซียนำเงินเข้ามาลงทุนได้ในวงเงิน 2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ ผู้มีความเชี่ยวชาญสูงมีโอกาสมากขึ้นที่จะได้รับสถานะผู้นำพำนัถาวรมาเลเซีย

5. **ลดต้นทุนในการประกอบธุรกิจ** รัฐบาลจะยกเว้นการนำส่งเงินเข้ากองทุนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development Fund) เป็นเวลา 6 เดือน สำหรับนายจ้างในอุตสาหกรรมสิ่งทอ ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมตั้งแต่ 1 กุมภาพันธ์ 2552 นอกจากนี้ รัฐบาลจะลดการนำส่งเงินดังกล่าวสำหรับนายจ้างทุกคนจากร้อยละ 1 เหลือ 0.5 เป็นระยะเวลา 2 ปี ตั้งแต่ 1 เมษายน 2552 จนถึง 1 เมษายน 2554

6. **ส่งเสริมภาคยานยนต์** โดยการจัดตั้งกองทุนพัฒนายานยนต์ (Automotive Development fund) มูลค่า 200 ล้านบาท เพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์และผู้จัดจำหน่าย รวมทั้งจัดตั้งสถาบันยานยนต์แห่งมาเลเซีย (Automotive Institute of Malaysia) และจัดตั้งโครงการ Auto – scrapping Scheme สำหรับรถยนต์ Proton และ Perodua โดยให้ส่วนลด 5,000 บาท สำหรับผู้ซื้อที่นำรถยนต์เก่าตอายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไปมาแลกซื้อ ทั้งนี้รัฐบาลจะเป็นผู้ออกเงินส่วนลด เพื่อเน้นการเพิ่มยอดขายรถยนต์และลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

7. **ส่งเสริมอุตสาหกรรมการบิน** โดยการสร้างอาคารโดยสารสำหรับการบินต้นทุนต่ำที่สนามบินนานาชาติกัวลาลัมเปอร์ มูลค่า 2,000 ล้านบาท โดยคาดว่าจะเปิดใช้งานได้ในปี 2556 ทั้งนี้ยังมุ่งให้สายการบินต่างๆตั้งสำนักงานในมาเลเซียด้วยการลดค่าธรรมเนียมในการขึ้นลงของอากาศยานร้อยละ 50

สำหรับสายการบินที่มีสำนักงานในมาเลเซีย ทั้งนี้เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างชาติ และสายการบินต่างๆ ให้มาใช้บริการในมาเลเซีย

8. **ลดหย่อนการลงทุนในสินทรัพย์ถาวร** เป็นการอนุญาตให้นำเงินลงทุนในโรงงานและเครื่องจักรมาลดหย่อนภาษีได้เป็นเวลา 2 ปี โดยการลงทุนต้องเกิดขึ้นระหว่าง 10 มีนาคม 2552 ถึง 31 ธันวาคม และสามารถนำเงินลงทุนเพื่อปรับปรุงโรงงานและเครื่องจักรมาลดหย่อนภาษีได้ด้วย

9. **การนำผลขาดทุนไปหักกำไรย้อนหลัง** โดยให้บริษัทที่มีผลประกอบการขาดทุนสามารถนำผลขาดทุนไปหักจากกำไรของทุกปีก่อนหน้านี้ เพื่อขอรับเงินภาษีที่จ่ายไว้แล้วคืนได้ สำหรับปีภาษี 2552 และ 2553 โดยจำกัดขอคืนภาษีได้ไม่เกินร้อยละ 100,000 ริงกิตต่อปี

10. **ภาษีน้ำมันปาล์ม** ปรับเพดานการจัดเก็บภาษีน้ำมันปาล์มจากเดิมที่จะจัดเก็บเมื่อราคาสูงกว่า 2,000 ริงกิต ต่อตัน เป็น 2,500 ริงกิต ต่อตัน กรณีในคาบสมุทรมาเลเซีย และ 3,000 ริงกิต ต่อตัน กรณีในรัฐซาบฮาร์ และซาราวัก

11. **ส่งเสริมการท่องเที่ยว** จัดสรรเงิน 200 ล้านริงกิต เพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งมุ่งส่งเสริมโครงการ Malaysia MySecond Home

หมวดที่ 4 เสริมสร้างศักยภาพของประเทศในอนาคต (19,000 ล้านริงกิต)

1. **เพิ่มวงเงินลงทุนของบริษัทลงทุนแห่งชาติ Khazanah** จำนวน 10,000 ล้านริงกิต ในช่วง 2 ปี (2550 – 2553) โดยให้ความสำคัญกับการลงทุนในประเทศในโครงการที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจสูง และสร้างโอกาสในการจ้างงาน รวมทั้งเน้นการลงทุนในด้านยุทธศาสตร์ โดยในปี 2552 บริษัทจะลงทุนในภาคโทรคมนาคม 3,000 ล้านริงกิต และจะลงทุนในโครงการ Iskander 1,700 ล้านริงกิต รวมทั้งจะลงทุนในโครงการในภาคเกษตรกรรม และคาดว่าจะการลงทุนของ Khazanah จะก่อให้เกิดการจ้างงานกว่า 70,000 ตำแหน่ง ภายในปี 2554

2. **โครงการนอกงบประมาณ** รัฐบาลจัดสรรงบประมาณ 5,000 ล้านริงกิต ในโครงการต่างๆ ได้แก่

- การก่อสร้างอาคารโดยสารสำหรับสายการบินต้นทุนต่ำที่สนามบินนานาชาติกัวลาลัมเปอร์ มูลค่า 2,000 ล้านริงกิต และขยายสนามบินรัฐปีนัง มูลค่า 250 ล้านริงกิต
- โครงการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการสื่อสาร มูลค่า 2,400 ล้านริงกิต
- สร้าง Sky bridges และทางเดินเชื่อมระหว่าง Gloden Triangle ในกัวลาลัมเปอร์ มูลค่า 100 ล้านริงกิต

3. **การให้ภาคเอกชนร่วมลงทุนในโครงการของรัฐ (Private Finance Initiative – PFI)** มูลค่า 2,000 ล้านริงกิต

4. **การเปิดเสรีภาคบริการ** รัฐบาลจะดำเนินการเปิดเสรีภาคบริการ เพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ โดยเน้นการเพิ่มเทคโนโลยี ความเชี่ยวชาญ รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันในภาคบริการ โดยรัฐบาลคาดหวังว่า จะสามารถเพิ่มสัดส่วน GDP ของภาคบริการจากร้อยละ 52 เป็นร้อยละ 60 และจะทำให้มีการจ้างงานในประเทศในภาคบริการถึงร้อยละ 57

โดยรัฐบาลมาเลเซียได้ประกาศนโยบายเปิดเสรีภาคการบริการและการเงิน เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2552 ถือเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปนโยบาย New Economic Policy มีสาระสำคัญคือ

- **ภาคธุรกิจด้านการบริการ** นายกรัฐมนตรีในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ประกาศยกเลิกข้อบังคับที่กำหนดให้มีชาวภูมิบุตรถือหุ้นส่วนอย่างน้อยร้อยละ 30 ในธุรกิจบริการ 27 ประเภทใน 8 สาขา อาทิ การท่องเที่ยว ขนส่งและกิจกรรมสนับสนุน บริการด้านสุขภาพและสังคม บริการธุรกิจ กีฬาและสันทนาการ การบริการด้านคอมพิวเตอร์และธุรกิจต่อเนื่อง การเช่า-ซื้อยานพาหนะ โดยนักลงทุนต่างชาติสามารถ

เป็นเจ้าของกิจการได้ทั้งหมด ให้มีผลตั้งแต่วันที่ 22 เมษายน 2552 และตั้งเป้าหมายให้มูลค่าภาคบริการเพิ่มสูงขึ้น เป็นร้อยละ 60 ภายในปี 2553 (ในปี 2551 มีมูลค่าร้อยละ 55 ของ GDP)

- ภาครัฐการเงินและการธนาคาร

(1) การออกใบอนุญาตประกอบกิจการธนาคาร และประกันภัยใหม่ จำนวน 9 ฉบับ ประกอบด้วย ธนาคารพาณิชย์ 5 แห่ง ธนาคารอิสลาม 2 แห่ง และใบอนุญาตประกอบกิจการประกันภัยอิสลาม (takaful) 2 แห่ง ภายในปี 2554 รวมทั้งจะอนุญาตให้เปิดบริษัทกฎหมายระหว่างประเทศ 5 บริษัท

(2) อนุญาตให้ต่างชาติถือหุ้นในธนาคารอิสลาม บริษัทประกันภัยและบริษัทประกันภัยตามหลักศาสนาอิสลามจากร้อยละ 49 เป็นร้อยละ 70 แต่ยังคงจำกัดให้ต่างชาติถือหุ้นในธนาคารพาณิชย์ของมาเลเซียได้ไม่เกินร้อยละ 30

(3) อนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์ต่างชาติที่จดทะเบียนในมาเลเซียเปิดสาขาแบบเต็มรูปแบบเพิ่มได้จำนวน 10 สาขาในปี 2552 และอีก 4 สาขาในปี 2553

(4) อนุญาตให้ Holding Companies ที่จดทะเบียนในเกาะลาบวน ซึ่งเป็นศูนย์กลางด้านการเงินแบบ offshore ของมาเลเซียมาจัดตั้งสำนักงานในกรุงกัวลาลัมเปอร์ และอนุญาตให้สถาบันการเงินและบริษัทประกันภัยซึ่งมีสำนักงานที่ลาบวนสามารถจัดตั้งสาขา onshore ในมาเลเซียได้ภายในปี 2553-2554

6. ปรับบทบาทของคณะกรรมการการลงทุนต่างประเทศ (Foreign Investment committee – FIC) โดยจะต้องติดตามการลงทุนในระดับจุลภาค เน้นเฉพาะในเรื่องที่เป็นผลประโยชน์แห่งชาติ อาทิ การทำเรือ สนามบิน อสังหาริมทรัพย์ และการขนส่งสาธารณะ ทั้งนี้รัฐบาลจะกำหนดแนวทางการทำงานให้กับ FIC เพื่อดำเนินการตามบทบาทใหม่

7. พัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ เน้นให้ความสนใจศิลปะในท้องถิ่น เพื่อพัฒนาเป็นธุรกิจที่ก่อให้เกิดรายได้ โดยจัดสรรงบประมาณสนับสนุน จำนวน 200 ล้านริงกิต

8. บริหารการเงินของภาครัฐอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดระบบการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐให้มีประสิทธิภาพและโปร่งใส

สถานการณ์ด้านแรงงาน

รัฐบาลมาเลเซียแก้ไขปัญหาการว่างงานในประเทศด้วยการระงับและลดการนำเข้าแรงงานจากต่างชาติในภาคผลิตและบริการ โดยจะไม่ให้กระทบกับภาคเศรษฐกิจของประเทศ และที่สำคัญคือต้องการให้นายจ้างให้โอกาสกับแรงงานในท้องถิ่นเป็นลำดับแรก คือ แรงงานในทั้งสองภาคที่ทำงานอยู่ในมาเลเซียจะได้รับอนุญาตให้ทำงานจนครบตามสัญญาหรือถูกเลิกจ้าง ในเดือนมกราคม 2552 ที่คนงานส่วนใหญ่มาจากภาคการผลิตและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และไฟฟ้าถูกเลิกจ้างเป็นการชั่วคราวนั้น รัฐบาลพยายามแก้ปัญหาโดยการให้คนงานที่ว่างงานเข้าร่วมในหลักสูตรฝึกอบรมต่างๆ ที่รัฐจัดขึ้น ซึ่งรัฐจะมีการจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพให้กับคนงานที่เข้าร่วมอบรมด้วย

ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจกับต่างประเทศ

มาเลเซียได้มีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศต่างๆ ในการขยายการค้าและการลงทุน รวมทั้งแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ โดยเฉพาะในประเทศตะวันออกกลาง ซึ่งมาเลเซียกับอียิปต์นั้นจากการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าต่างประเทศอุตสาหกรรมของมาเลเซียหารือกับคณะกรรมการรัฐมนตรีของอียิปต์ ทั้งสองประเทศได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า จะจัดตั้งคณะกรรมการการลงทุนและการค้าระหว่างกัน ซึ่งในปี 2551 นักลงทุนมาเลเซียส่วนใหญ่ลงทุนในอียิปต์ในภาคการผลิตและอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ส่วนอียิปต์ที่ลงทุนในมาเลเซียจะเป็นอุตสาหกรรมไม้อัด เฟอร์นิเจอร์ไม้ และการผลิตของที่ระลึก และจากการที่มาเลเซียขยายความร่วมมือกับซีเรีย โดยนายกรัฐมนตรีทั้ง 2 ประเทศได้มีการลงนามในข้อตกลง 2 ฉบับ ซึ่งฉบับแรกเป็นข้อตกลงการประกันการลงทุน

(Investment Guarantee Agreement – IGA) ส่วนฉบับที่สองเป็นบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการสนับสนุนการเติบโตของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME)

นอกจากมาเลเซียจะมีการขยายความร่วมมือกับซีเรียแล้ว มาเลเซียยังขยายความร่วมมือกับประเทศสมาชิกคณะรัฐมนตรีความร่วมมืออ่าวอาหรับ ได้แก่ บาห์เรน ที่ฝ่ายบาห์เรนเองมีแผนที่จะอายุวีซ่าให้กับชาวมาเลเซียจาก 14 วัน เป็น 3 เดือน ขณะที่มาเลเซียเสนอให้มีการจัดตั้งสมาคมมิตรภาพมาเลเซีย – บาห์เรนเพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนของทั้งสองประเทศมีการเปิดเที่ยวบินระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ทั้ง 2 ฝ่ายยังได้มีการหารือเกี่ยวกับการขยายความร่วมมือด้านเศรษฐกิจในภาคต่างๆ โดยเฉพาะการเงินและการธนาคารอิสลาม อุตสาหกรรมสินค้าฮาลาล รวมทั้งหารือเกี่ยวกับการรับมือวิกฤตและแก้ปัญหาในฉนวนกาซา

ส่วนความสัมพันธ์มาเลเซียกับกาตาร์นั้น จะเป็นในรูปแบบของนโยบายเกี่ยวกับการจัดตั้งกองทุนเพื่อการลงทุนร่วมกัน เช่น การสร้างสนามบินนานาชาติโดฮาแห่งใหม่ การก่อสร้างทางหลวง เป็นต้น ส่วนความสัมพันธ์มาเลเซียกับสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์นั้น จะเป็นลักษณะของการค้าระหว่างกัน โดยสินค้าส่งออกที่สำคัญของมาเลเซีย ได้แก่ อัญมณี สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ และปาล์มน้ำมัน ในขณะที่ชาวสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ไปท่องเที่ยวมาเลเซียถึง 34,000 คน

สำหรับภูมิภาคเอเชียมาเลเซียเน้นการลงทุนกับเวียดนามซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทุกด้าน โดยปัจจุบันมาเลเซียเป็นประเทศที่เข้าไปลงทุนในเวียดนามเป็นอันดับสองจากทั้งหมด 60 ประเทศด้วยกัน ส่วนประเทศมาเลเซียกับอินเดียนั้นจะเป็นความสัมพันธ์ในด้านการตกลงเกี่ยวกับการบริหารจัดการแรงงานระหว่างกัน โดยมีการลงนามในบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดหาแรงงานตามขั้นตอนการเคลื่อนย้ายแรงงาน และกระบวนการเฝ้าติดตามตัวแทนจัดหางานและนายจ้าง

จากการที่มาเลเซียใช้การแลกเปลี่ยนสินค้า (Barter Trade) เป็นเครื่องมือในการส่งออกสินค้าที่มีปริมาณมากเกินความต้องการ และการที่รับเอาสินค้าจากประเทศอื่นจากต่างประเทศ ทำให้กระทรวงอุตสาหกรรมพืชผลและสินค้าโภคภัณฑ์ เห็นชอบให้นำเข้าปุ๋ยเคมีจากเกาหลีมูลค่ากว่า 20 ล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ ทั้งนี้ยังมีการแลกเปลี่ยนน้ำมันปาล์มดิบ เพื่อหลีกเลี่ยงการนำเข้าปุ๋ยเคมีราคาสูงจากประเทศผู้ผลิตปุ๋ยสำคัญของโลก คือ แคนาดา และรัสเซีย และมาเลเซียยังแลกเปลี่ยนสินค้ากับประเทศอื่น เช่น จอร์แดน ซีเรีย เป็นต้น

16. ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าของไทย

1. ด้านแรงงาน จากการสำรวจพบว่าแรงงานในมาเลเซียค่อนข้างหายาก ส่วนใหญ่เป็นแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้าน เช่น พม่า หรือบังกลาเทศ และด้วยเหตุที่มาเลเซียประกอบด้วยชนหลายเผ่าที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน มีฝีมือและความตั้งใจในการเรียนรู้งานแตกต่างกันมาก และหากเป็นมุสลิมก็มีข้อจำกัดในการทำงานไม่ได้เต็มที่ เช่น ต้องพักทำละหมาด หรือเมื่อถึงเวลากลับบ้านก็จะกลับทันที

อีกทั้งผู้ประกอบการไทยยังไม่คุ้นเคยกับสังคม และวัฒนธรรมของมาเลเซีย ขณะที่กฎหมายของมาเลเซียก็เอื้อประโยชน์ให้แรงงานค่อนข้างมาก การบริหารงานบุคคล จึงเป็นสิ่งท้าทายและต้องเข้าใจกฎหมายแรงงานอย่างดี การศึกษากฎหมาย การคัดเลือกผู้ร่วมทุนที่ดี และการเดินทางไปสำรวจกลุ่มทางการลงทุนด้วยตนเอง เป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการลงทุนในต่างประเทศทั้งหมด รวมถึงในมาเลเซีย

2. การไม่ยอมให้ชาวต่างชาติถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดิน ธุรกิจเกษตรจำเป็นต้องมีที่ดิน แต่นักธุรกิจต่างชาติไม่สามารถซื้อที่ดินได้ เพียงแต่ยอมให้เช่ากับรัฐบาลโดยตรงในระยะยาว 30-40 ปี อีกทั้งถูกจำกัดขนาดพื้นที่ และ

ถูกกำหนดทำเลที่ตั้ง ปัจจุบัน นักธุรกิจไทยได้แก้ปัญหาด้วยการทำ Contract Farming โดยตรงกับชาวบ้าน ซึ่งเป็นวิธีที่รัฐบาลสนับสนุน เนื่องจากถือว่าเป็นการส่งเสริมการจ้างงานชาวมาเลเซีย เช่นการทำฟาร์มสุกร เป็นต้น

17. ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างไทยและมาเลเซีย

17.1 ความร่วมมือภาครัฐ

9.1.1 ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการการค้าร่วม ไทย - มาเลเซีย ลงนามเมื่อ วันที่ 29 มิถุนายน 2530 มีการประชุมไปแล้ว 9 ครั้ง ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 6-8 มีนาคม 2546 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

9.1.2 ความตกลงทางการค้า ไทย - มาเลเซีย ลงนามเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2543 และได้จัดตั้งคณะกรรมการร่วมทางการค้าไทย-มาเลเซีย (Joint Trade Committee: JTC) ขึ้นภายใต้ความตกลงฯ มีการประชุมครั้งแรก เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2548 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย โดยทั้งสองฝ่ายได้ตกลงให้มีการจัดทำความร่วมมือใน 5 ด้าน ได้แก่

(1) ความตกลงด้านการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารผ่านแดนทางบกระหว่างไทย-มาเลเซีย ซึ่งขยายขอบเขตการขนส่งสินค้าผ่านแดนให้ครอบคลุมสินค้าทุกชนิด และขยายเส้นทางการขนส่งไปถึงพม่า ลาว และกัมพูชา ทั้งนี้ ความตกลงฯ จะมีผลยกเลิกบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการขนส่งสินค้าเน่าเสียง่าย ซึ่งทั้งสองฝ่ายได้ลงนามร่วมกันเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2522 ที่มีการกำหนดปริมาณการขนส่งสินค้าดังกล่าวผ่านมาเลเซียไปยังสิงคโปร์ ไม่เกิน 30,000 ตัน/ปี โดยกระทรวงคมนาคมของไทยได้ส่งร่างความตกลงฯ ให้มาเลเซียพิจารณาตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน 2546 และได้ทวงถามฝ่ายมาเลเซียในหลายโอกาส แต่ปัจจุบัน ยังไม่มีความคืบหน้า

(2) ความร่วมมือด้านศุลกากร เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าผ่านแดนระหว่างไทย-มาเลเซีย ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงที่จะใช้แบบฟอร์มศุลกากรร่วมกัน (Single Declaration Form) และให้มีการยอมรับการตรวจปล่อยสินค้าในจุดเดียว (Single Inspection) โดยจะเริ่มทดลองใช้ระหว่างด่านสะเดาของไทยและด่านบูกิตกาญูอิตัมของมาเลเซีย เป็นโครงการนำร่อง แต่ปัจจุบันยังไม่ได้เริ่มทดลองใช้

(3) ความตกลงการยอมรับร่วมในผลการตรวจสอบและรับรองคุณภาพ (Mutual Recognition Arrangements: MRA) สำหรับสินค้าเกษตร เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าและขยายการค้าสินค้าเกษตรระหว่างกัน ปัจจุบัน สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ (มกอช.) อยู่ระหว่างพิจารณารายการสินค้าที่มีความเป็นไปได้ในการจัดทำ MRA กับมาเลเซีย

(4) การค้าแบบหักบัญชี (Account Trade) หรือ (Bilateral Payments Arrangement: BPA) ทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการทำ Account Trade เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2544 โดยธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า (ธสน. หรือ Exim Bank) ของไทยและ Bank Negara Malaysia (BNM) ได้เจรจาความตกลงในรายละเอียดและลงนามความตกลง Account Trade ร่วมกัน เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2545 ทั้งนี้ ในการประชุม JTC ครั้งที่ 1 ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงร่วมกันที่จะขยายการค้า โดยส่งเสริมให้ภาคเอกชนใช้ BPA ในการดำเนินธุรกรรมระหว่างกันมากขึ้น ล่าสุด เมื่อเดือนมีนาคม 2549 BNM ได้เสนอเรื่อง Gold-Based BPA ให้ ธสน. พิจารณา แต่เนื่องจากปัจจุบัน ปริมาณธุรกรรมภายใต้โครงการ BPA ยังมีปริมาณน้อย และวงเงิน 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ยังสามารถรองรับได้ ธสน. จึงเห็นควรให้ชะลอการเจรจาเรื่องดังกล่าวไปก่อน

(5) ความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและย่อม (SMEs) ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบที่จะร่วมกันจัดงานแสดงสินค้า (Joint Trade Exhibition) ในต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมสินค้าของ SMEs ทั้งสินค้าหัตถกรรมและอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ เช่น ชิ้นส่วนและส่วนประกอบรถยนต์ ชิ้นส่วนและส่วนประกอบด้านวิศวกรรม และการค้าบริการ

9.1.3 แผนงานภายใต้คณะกรรมการว่าด้วยยุทธศาสตร์ร่วมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายแดนไทย-มาเลเซีย (Thailand-Malaysia Committee on Joint Development Strategy for Border Areas: JDS)

เกิดขึ้นด้วยความเห็นพ้องกันของนายกรัฐมนตรีไทยและมาเลเซีย ในโอกาสการเยือนไทยอย่างเป็นทางการของ นายกรัฐมนตรีมาเลเซีย เมื่อวันที่ 16 มกราคม 2547 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความกึ่งที่อยู่ดีของประชาชนในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส กับ 4 รัฐภาคเหนือของมาเลเซีย ได้แก่ รัฐปะลิส เกดะห์ เประ (เฉพาะอำเภอเป็งกาลีฮูลู) และกลันตัน โดยมีเป้าหมายให้กระทรวงการต่างประเทศ สองฝ่ายเป็นประธานร่วม และหน่วยงานด้านการวางแผนเศรษฐกิจทั้งสองประเทศ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ของไทย และ Economic Planning Unit (EPU) ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย เป็นเลขานุการร่วม มีกลไกการดำเนินงาน 3 ระดับ ได้แก่ (1) ระดับรัฐมนตรี (2) ระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส และ (3) ระดับคณะทำงาน ประกอบด้วยสาขาความร่วมมือ 9 สาขา ได้แก่

- (1) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงการขนส่ง
- (2) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการศึกษา
- (3) การท่องเที่ยว
- (4) วัฒนธรรมและการส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างประชาชน
- (5) การค้าและการลงทุน
- (6) การเกษตร รวมทั้งการประมง ปศุสัตว์ และชลประทาน
- (7) การเงินการคลัง โดยเฉพาะการพัฒนาธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย
- (8) พลังงาน
- (9) การป้องกันบรรเทาสาธารณภัย

9.1.4 ความตกลงที่สำคัญอื่นๆ ระหว่างไทยและมาเลเซีย ได้แก่

- (1) ความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกของการเดินรถไฟ ลงนามเมื่อปี 2465
- (2) ความตกลงว่าด้วยการจราจรข้ามแดน ลงนามเมื่อปี 2483
- (3) ความตกลงว่าด้วยการคมนาคมและขนส่งทางบก ลงนามเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2497
- (4) ความตกลงว่าด้วยการเดินรถไฟร่วม ลงนามเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2497
- (5) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางทูตและราชการ ลงนามเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2505
- (6) ความตกลงว่าด้วยการบริการเดินอากาศ ลงนามเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2509
- (7) ความตกลงว่าด้วยการศุลกากร ลงนามเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2511
- (8) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตรา ลงนามเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2513
- (9) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางการประมง ลงนามเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2514
- (10) ความตกลงว่าด้วยการสำรวจและปักปันเขตแดน ลงนามเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2515
- (11) ความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรร่วมมาเลเซีย-ไทย ลงนามเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2522
- (12) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางการเกษตร ลงนามเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2522
- (13) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเล / ทะเลอาณาเขต ลงนามเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2522
- (14) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตไหล่ทวีป ลงนามเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2522
- (15) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการขนส่งสินค้าเน่าเสียผ่านแดนมาเลเซียไปยังสิงคโปร์ ลงนามเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2522
- (16) ความตกลงว่าด้วยการขนส่งสินค้าไป-กลับระหว่างฝั่งตะวันออกกับฝั่งตะวันตกของมาเลเซียผ่านแดนไทยโดยการรถไฟแห่งประเทศไทย ลงนามเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2523
- (17) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน ลงนามเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2525

- (18) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาลุ่มน้ำโก-ลก ลงนามเมื่อเดือน พฤษภาคม 2526
- (19) ความตกลงว่าด้วยการเดินเรือข้ามฟากบริเวณปากแม่น้ำโก-ลก ลงนามเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2533
- (20) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา ลงนามเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2536
- (21) ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน ลงนามเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2538
- (22) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านยางพารา ลงนามเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2542
- (23) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือชายแดน ลงนามเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2543
- (24) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดทำ Bilateral Payment Arrangement (Account Trade) ลงนาม เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2544
- (25) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือ 3 ฝ่าย ด้านยางพารา อินโดนีเซีย – มาเลเซีย – ไทย ลงนาม เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2545
- (26) บันทึกความเข้าใจเพื่ออำนวยความสะดวกด้านพิธีการในการเคลื่อนย้ายสินค้า ลงนามเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2546
- (27) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือระหว่างตลาดหลักทรัพย์ไทยกับมาเลเซีย ลงนามเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2546
- (28) ความตกลงโครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโก-ลกแห่งที่ 2 เชื่อมบ้านบุเกะตา อำเภอแว้ง จังหวัด นราธิวาส กับบ้านบูกิตบุหงา รัฐกลันตัน ลงนามเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2547

17.2 ความร่วมมือภาคเอกชน

9.2.1 มีการจัดตั้งหอการค้ามาเลเซีย - ไทย (Malaysian-Thai Business Council : MTCC) เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2545

17.3 การค้าระหว่างไทย - มาเลเซีย

การค้ารวม มาเลเซียเป็นคู่ค้าอันดับที่ 1 ของไทยในอาเซียนและเป็นคู่ค้าอันดับที่ 4 ของไทยกับโลก การค้าของไทยกับมาเลเซีย ในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา (2550-2552) มีมูลค่าเฉลี่ยปีละ 17,437.34 ล้านเหรียญสหรัฐ สำหรับใน 6 เดือนแรกของปี 2553 (ม.ค.-มิ.ย.) การค้ารวมมีมูลค่า 10,490.76 ล้านเหรียญสหรัฐ เพิ่มขึ้นจาก ช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาร้อยละ 51.94 โดยไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้ามูลค่า 106.55 ล้านเหรียญสหรัฐ

การส่งออก มาเลเซียเป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 2 ของไทยในอาเซียนรองจากสิงคโปร์ และเป็นตลาด ส่งออกอันดับที่ 6 ของไทยกับโลก ในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา (2550-2552) การส่งออกของไทยไปมาเลเซียมีมูลค่า เฉลี่ยปีละ 5,160.96 ล้านเหรียญสหรัฐ สำหรับใน 6 เดือนแรกของปี 2553 (ม.ค.-มิ.ย.) การส่งออกมีมูลค่า 5,192.11 ล้านเหรียญสหรัฐ ไทยส่งออกเพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาเกือบเท่าตัวหรือร้อยละ 62.33 โดยสินค้าที่ไทยส่งไปมาเลเซียมูลค่าเพิ่มขึ้น ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ รถยนต์อุปกรณ์ และส่วนประกอบ ยางพารา น้ำมันสำเร็จรูป แผงวงจรไฟฟ้า และผลิตภัณฑ์ยาง

สินค้าส่งออกของไทยที่สำคัญ 10 อันดับแรก ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ รถยนต์อุปกรณ์และส่วนประกอบ ยางพารา น้ำมันสำเร็จรูป แผงวงจรไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์ยาง เคมีภัณฑ์ เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักร และมอเตอร์และเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เป็นต้น

การนำเข้า มาเลเซียเป็นตลาดนำเข้าอันดับที่ 1 ของไทยในอาเซียน และเป็นตลาดนำเข้าอันดับที่ 3 ของไทยกับโลก ในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา (2550-2552) การนำเข้าของไทยจากมาเลเซียมีมูลค่าเฉลี่ยปีละ 8,972.88 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับใน 6 เดือนแรกของปี 2553 (ม.ค.-มิ.ย.) การนำเข้ามีมูลค่า 5,298.66 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 42.98 โดยสินค้าที่ไทยนำเข้าจากมาเลเซียมูลค่าเพิ่มขึ้น ได้แก่ เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน เครื่องมือเครื่องใช้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ และเคมีภัณฑ์

สินค้านำเข้าของไทยที่สำคัญ 10 อันดับแรก ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ น้ำมันดิบ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ สื่อบันทึกข้อมูล ภาพ เสียง แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ เครื่องมือเครื่องใช้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน และเรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ เป็นต้น

17.4 โอกาสและช่องทางขยายการค้าและการลงทุน

จากภาวะเศรษฐกิจของมาเลเซียที่หลายฝ่ายคาดการณ์ตรงกันว่า จะยังคงขยายตัวสูงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่สถานการณ์ทางการเมืองก็มีเสถียรภาพมั่นคง แต่มาเลเซียเริ่มขาดแคลนแรงงานและวัตถุดิบ รวมถึงความสามารถด้านการตลาดในหลายสาขาธุรกิจ ขณะที่ด้านเทคโนโลยีทั้งมาเลเซียและไทยมีความชำนาญต่างกัน จึงเป็นโอกาสที่น่าสนใจสำหรับนักลงทุนสองฝ่ายจะร่วมมือกันได้

อุตสาหกรรมที่มาเลเซียมีศักยภาพเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ได้แก่ สาขาอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ชิ้นส่วนยานยนต์ และการแปรรูปสินค้าเกษตร โดยเฉพาะยางพารา และปาล์มน้ำมัน แต่จากการสำรวจความคิดเห็นของนักลงทุนมาเลเซีย พบว่าปัญหาของมาเลเซียในการลงทุนในประเทศไทยคือ นักลงทุนมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยน้อยมาก นักลงทุนไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมายหรือทิศทางที่ชัดเจนของอุตสาหกรรมนั้นๆ ของไทย ขั้นตอนการลงทุนในประเทศไทย รวมถึงการหาผู้ร่วมทุนที่มีศักยภาพ

ส่วนอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพเข้าไปลงทุนในมาเลเซีย ได้แก่ ธุรกิจสินค้าเกษตรและอาหารแปรรูป โดยเฉพาะสินค้าฮาลาล ธุรกิจภัตตาคารและร้านอาหารไทย ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การก่อสร้าง โดยเฉพาะปัจจุบันที่มีโครงการของรัฐจำนวนมาก รวมทั้งการเป็นส่วนหนึ่งใน Supply Chain ของอุตสาหกรรมในมาเลเซีย และธุรกิจอุตสาหกรรมกระดาษ โดยการนำเข้าวัตถุดิบมาสร้างมูลค่าเพิ่ม

สำนักอาเซียน
กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
มกราคม 2555